
DEN
KOSTELIGE
PERLE

DEN
KOSTELIGE
PERLE

ET UDVALG AF DE ÅBENBARINGER,
OVERSÆTTELSER OG BERETNINGER,
DER BLEV GIVET VED
JOSEPH SMITH

DEN FØRSTE PROFET, SEER OG ÅBENBARER FOR
JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

INDHOLD

Indledning	V
Moses	1
Abraham.	32
Faksimile 1	32
Faksimile 2	40
Faksimile 3	47
Joseph Smith – Matthæusevangeliet	49
Joseph Smith – Historie	53
Trosartiklerne	70

INDLEDNING

Den Kostelige Perle er et udvalg af udsøgte tekster, der berører mange betydningsfulde aspekter af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tro og lære. Disse tekster blev oversat og bragt frem af profeten Joseph Smith og de fleste blev publiceret i de kirketidskrifter, som udkom i hans tid.

Den første samling af tekster, som bar titlen Den Kostelige Perle, blev foretaget i 1851 af ældste Franklin D. Richards, der på daværende tidspunkt var medlem af De Tolvs Råd og præsident for Den Britiske Mission. Hensigten var, at visse vigtige artikler, som havde haft begrænset udbredelse på Joseph Smiths tid, skulle gøres lettere tilgængelige. Efterhånden som kirkens medlemstal steg overalt i Europa og Amerika, blev der behov for at gøre disse tekster tilgængelige. Den Kostelige Perle fandt udbredt anvendelse og blev efterfølgende ved en beslutning i Det Første Præsidentskab og ved generalkonferencen i Salt Lake City den 10. oktober 1880 et af kirkens standardværker.

Der er blevet foretaget adskillige revisioner af indholdet som nødvendiggjort af kirkens behov. I 1878 blev nogle dele af Moses' Bog, som ikke var indeholdt i den første udgave, tilføjet. I 1902 udelod man visse dele af Den Kostelige Perle, som indeholdt tekster, der også var udgivet i Lære og Pagter. Inddelingen i kapitler og vers med fodnoter blev foretaget i 1902. Den første udgave med tospaltede sider og register udkom i 1921. Der blev ikke foretaget yderligere ændringer førend april 1976, da der blev tilføjet to åbenbaringer. I 1979 blev disse to åbenbaringer fjernet fra Den Kostelige Perle og trykt i Lære og Pagter, hvor de nu findes som afsnittene 137 og 138. I nærværende udgave er der blevet foretaget en del ændringer for at bringe teksten i overensstemmelse med tidligere dokumenter.

Her følger en kort indledning til det nuværende indhold:

1. *Udvalgte dele af Moses' Bog*. Et uddrag af Første Mosebog fra Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, som han påbegyndte i juni 1830.
2. *Abrahams Bog*. En inspireret oversættelse af Abrahams skrivelser. Joseph Smith begyndte oversættelsen i 1835 efter at have fået nogle egyptiske papyrusruller. Oversættelsen blev udgivet successivt i *Times and Seasons* fra den 1. marts 1842 i Nauvoo, Illinois.
3. *Joseph Smith – Matthæusevangeliet*. Et uddrag af Matthæus' vidnesbyrd i Joseph Smiths oversættelse af Bibelen (se det guddommelige påbud om at påbegynde oversættelsen af Det Nye Testamente i Lære og Pagter 45:60-61).

4. *Joseph Smith – Historie*. Uddrag af Joseph Smiths officielle vidnesbyrd og livshistorie, som han og hans skrivere udfærdigede i 1838-39, og som blev udgivet successivt i *Times and Seasons* i Nauvoo, Illinois, fra den 15. marts 1842.
5. *Trosartiklerne for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*. En redegørelse af Joseph Smith, udgivet i *Times and Seasons* den 1. marts 1842 sammen med en kort beretning om kirkens historie, som populært er blevet kaldt Wentworth-brevet.

MOSES' BOG

Et uddrag af oversættelsen af Bibelen, som åbenbaret for profeten Joseph Smith i juni 1830-februar 1831.

KAPITEL 1
(Juni 1830)

Gud åbenbarer sig for Moses – Moses bliver forklaret – Han bliver udfordret af Satan – Moses ser mange beboede verdener – Utallige verdener er blevet skabt af Sønnen – Guds gerning og herlighed er at udvirke udødelighed og evigt liv for mennesket.

GUDS ord, som han ^atalte til ^bMoses på et tidspunkt, da Moses var blevet taget op på et overordentlig højt bjerg,

2 og han ^aså Gud ^bansigt til ansigt, og han talte med ham, og ^cGuds herlighed var over Moses, derfor kunne Moses ^dudholde hans nærhed.

3 Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den ^aAlmægtige, og ^bUendelig er mit navn, for jeg er uden dages begyndelse eller

års ende, og er dette ikke uendeligt?

4 Og se, du er min søn; derfor ^ase, så vil jeg vise dig mine ^bhænders værk, men ikke det hele, for ^cdet, jeg har skabt, er ^duden ende, og ligeså mine ^eord, for de ophører aldrig.

5 Derfor kan ingen se alt det, jeg har skabt, medmindre han ser al min herlighed; og ingen kan se al min herlighed og derefter forblive i kødet på jorden.

6 Og jeg har en gerning til dig, Moses, min søn; og du er i min ^aEnbårnes ^bbillede; og min Enbårne er og skal være ^cFrelseren, for han er fuld af ^dnåde og ^esandhed; men der er ^fingen Gud ud over mig, og alt er nærværende for mig, for ^gjeg kender det hele.

7 Og se nu, dette ene viser jeg dig, Moses, min søn, for du er i verden, og nu, viser jeg dig det.

1 1 *a* Alma 12:30;
Moses 1:42.
b *cs* Moses.
2 *a* 2 Mos 3:6; 33:11;
jso 2 Mos 33:20, 23
(Tillæg);
Joh 1:18; 6:46;
Eter 3:6-16;
Moses 1:11.
b 4 Mos 12:6-8;
5 Mos 34:10;
L&P 17:1.
c 5 Mos 5:24;
Moses 1:13-14, 25.
cs Herlighed.
d *cs* Forklarelse.

3 *a* Åb 11:17; 19:6;
1 Ne 1:14;
L&P 121:4.
cs Gud, Guddommen.
b Es 63:16;
L&P 19:9-12;
Moses 7:35.
cs Uendelig.
4 *a* Moses 7:4.
b Moses 7:32, 35-37.
c Sl 40:6;
L&P 76:114.
d Sl 111:7-8;
Moses 1:38.
e 2 Ne 9:16;
L&P 1:37-39.

cs Guds ord.
6 *a* *cs* Enbårne.
b 1 Mos 1:26;
Eter 3:14-15;
Moses 1:13-16.
c *cs* Frelser.
d Joh 1:14, 17;
Alma 13:9.
cs Nåde.
e Moses 5:7.
f 1 Kong 8:60;
Es 45:5-18, 21-22.
g 1 Ne 9:6; 2 Ne 9:20;
Alma 18:32;
L&P 38:1-2.
cs Alvidende.

8 Og det skete, at Moses så og skuede den "verden, hvorpå han var blevet skabt; og Moses ^bså verden og dens ender og alle menneskenes børn, som er, og som var blevet skabt; over dette "forundrede og undrede han sig meget.

9 Og Guds nærvær forlod Moses, så hans herlighed ikke var over Moses; og Moses blev overladt til sig selv. Og da han var blevet overladt til sig selv, faldt han til jorden.

10 Og det skete, at der gik et tidsrum af mange timer, før end Moses genvandt sin naturlige "styrke som menneske; og han sagde til sig selv: Se, som følge af dette ved jeg, at mennesket ^bintet er, hvilket jeg aldrig havde forestillet mig.

11 Men nu har mine egne øjne set "Gud; men ikke mine ^bnaturlige, men mine åndelige øjne, for mine naturlige øjne kunne ikke have set ham; for jeg ville være "visnet og "døet hen i hans nærhed; men hans herlighed var over mig; og jeg så hans "ansigt, for jeg blev ^fforklaret for øjnene af ham.

12 Og det skete, at da Moses havde sagt disse ord, se, da kom "Satan og ^bfristede ham og sagde: Moses, menneskesøn, tilbed mig.

13 Og det skete, at Moses så på Satan og sagde: Hvem er du? For se, jeg er "søn af Gud, i hans Enbårnes billede; og hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbede dig?

14 For se, jeg kunne ikke have set på Gud, hvis ikke hans herlighed var kommet over mig, og jeg var blevet "forklaret for øjnene af ham. Men jeg kan se på dig i det naturlige menneske. Er det ikke sådan, visselig?

15 Velsignet være min Guds navn, for hans Ånd har ikke helt trukket sig bort fra mig, hvor er ellers din herlighed, for den er mørke for mig? Og jeg kan skelne mellem dig og Gud, for Gud sagde til mig: "Tilbed Gud, for ^bham alene skal du tjene.

16 Vig bort, Satan; bedrag mig ikke, for Gud sagde til mig: Du er i min Enbårnes "billede.

17 Og han gav mig også befalinger, da han kaldte på mig fra den "brændende busk og sagde: ^bPåkald Gud i min Enbårnes navn, og tilbed mig.

18 Og Moses sagde videre: Jeg vil ikke høre op med at påkalde Gud; jeg har andet at spørge ham om, for hans herlighed har været over mig, hvorfor jeg kan skelne mellem ham og dig. Vig bort, Satan.

8a Moses 2:1.

b Moses 1:21.

c Sl 8:4-5.

10a Dan 10:8, 17;

1 Ne 17:47;

Alma 27:17;

JS-H 1:20.

b Dan 4:32;

Hel 12:7.

11a gs Gud, Guddommen.

b L&P 67:10-13;

Moses 6:36.

c 2 Mos 19:21.

d 2 Mos 20:19.

e 1 Mos 32:30;

Moses 7:4.

f Matt 17:1-8.

gs Forklarelse.

12a Moses 4:1-4.

gs Djævelen.

b Moses 6:49.

gs Fristelse.

13a Sl 82:6;

Hebr 12:9;

1 Joh 3:2.

14a gs Forklarelse.

15a Matt 4:10.

gs Tilbedelse.

b 1 Sam 7:3;

3 Ne 13:24.

16a Moses 1:6.

17a 2 Mos 3:2.

b Moses 5:8.

19 Og se, da Moses havde sagt disse ord, råbte Satan med høj røst og rasede på jorden og befalede, idet han sagde: Jeg er den ^aEnbårne, tilbed mig.

20 Og det skete, at Moses begyndte at frygte overordentligt meget; og da han begyndte at frygte, så han ^ahelvedes bitterhed. Men ved at ^bpåkalde Gud fik han styrke, og han befalede og sagde: Vig bort fra mig, Satan, for kun denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg tilbede.

21 Og se, ^aSatan begyndte at bæve, og jorden rystede; og Moses fik styrke og påkaldte Gud og sagde: I den Enbårnes navn, vig bort, Satan.

22 Og det skete, at Satan råbte med høj røst, med ^agråd og jammer og tænderskæren; og han veg bort, ja, fra Moses' nærhed, så han ikke så ham.

23 Og se, om dette har Moses aflagt vidnesbyrd; men på grund af ugudelighed findes det ikke blandt menneskenes børn.

24 Og det skete, at da Satan var veget bort fra Moses' nærhed, da løftede Moses sine øjne mod himlen, idet han var fuld af ^aHelligånden, der vidner om Faderen og Sønnen;

25 og idet han påkaldte Guds navn, så han igen hans herlighed, for den var over ham; og

han hørte en røst, der sagde: Velsignet er du, Moses, for jeg, den Almægtige, har udvalgt dig, og du skal blive gjort stærkere end mange ^avande; for de skal adlyde din ^bbefaling, som om du var ^cGud.

26 Og se, jeg er med dig, helt til dine dages ende; for du skal ^audfri mit folk af ^btrældom, ja, ^cIsrael, mine ^dudvalgte.

27 Og det skete, mens røsten endnu talte, at Moses skuede hen og ^aså jorden, ja, den hele; og der var ikke den mindste smule af den, som han ikke så, for han opfattede den ved Guds ^aÅnd.

28 Og han så også dens indbyggere, og der var ikke en sjæl, som han ikke så; og han opfattede dem ved Guds ^aÅnd; og deres antal var stort, ja, utalligt som sandet på havets bred.

29 Og han så mange lande; og hvert land blev kaldt ^ajord, og der var indbyggere på deres overflade.

30 Og det skete, at Moses påkaldte Gud og sagde: Jeg beder dig, sig mig, hvorfor disse ting er således, og hvorved du har skabt dem.

31 Og se, Herrens herlighed var over Moses, således at Moses stod i Guds nærhed og talte med ham ^aansigt til ansigt. Og Gud Herren sagde

19a Matt 24:4-5.

20a cs Helvede.

b JS-H 1:15-16.

cs Bøn.

21a cs Djævelen.

22a Matt 13:41-42;

Mosi 16:1-3.

24a cs Helligånden.

25a 2 Mos 14:21-22.

b cs Magt;

Præstedømme.

c 2 Mos 4:16.

26a 2 Mos 3:7-12.

b 1 Ne 17:23-25.

c 1 Kong 8:51-53.

cs Israel.

d cs Udvalgt.

27a L&P 88:47;

Moses 1:8.

cs Syn.

29a cs Jorden.

31a 5 Mos 5:4;

Moses 1:11.

til Moses: I min egen ^bhensigt har jeg dannet disse ting. Her er visdom, og den forbliver hos mig.

32 Og ved min magts ^aord, hvilket er min enbårne Søn, som er fuld af ^bnåde og ^csandhed, har jeg skabt dem.

33 Og utallige ^averdener har jeg ^bskabt; og også dem har jeg skabt i min egen hensigt; og ved Sønnen, som er min ^cEnbårne, har jeg skabt dem.

34 Og det ^aførste menneske af alle mennesker har jeg kaldt ^bAdam, hvilket er ^cmange.

35 Men kun om denne jord og dens indbyggere giver jeg dig en beretning. For se, der er mange verdener, som er gået bort ved min magts ord. Og der er mange, som nu består, og utallige er de for mennesket; men alle ting er talt for mig, for de er mine, og jeg ^akender dem.

36 Og det skete, at Moses talte til Herren og sagde: Vær barmhjertig mod din tjener, o Gud, og fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og også himlene, og da vil din tjener være tilfreds.

37 Og Gud Herren talte til

Moses og sagde: ^aHimlene, de er mange, og de kan ikke tælles for menneskene; men de er talte for mig, for de er mine.

38 Og ligesom én jord skal forgå, og dens himle, således skal en anden fremkomme; og der er ^aingen ende på det, jeg har skabt, ej heller på mine ord.

39 For se, dette er min ^agerning og ^bherlighed: At tilvejebringe ^cudødelighed og ^devigt liv for mennesket.

40 Og se, Moses, min søn, jeg vil tale til dig angående denne jord, hvorpå du står; og du skal ^anedskrive det, som jeg siger.

41 Og på den dag, da menneskenes børn vil agte mine ord for intet og ^aborttage mange af dem fra den bog, som du skal skrive, se, da vil jeg lade en anden ^blig dig fremstå; og de skal ^cigen findes blandt menneskenes børn – blandt så mange, som vil tro.

42 (Disse ord blev ^atalt til Moses på det bjerg, hvis navn ikke skal blive kendt blandt menneskenes børn. Og nu er de blevet talt til dig. Vis dem ikke til nogen, undtagen til dem, som tror. Således er det. Amen).

31 *b* Es 45:17-18;

2 Ne 2:14-15.

32 *a* Joh 1:1-4, 14;

Hebr 1:1-3;

Åb 19:13;

Jakob 4:9;

Moses 2:1, 5.

gs Jesus Kristus.

b Sl 19:2;

Moses 5:7-8.

gs Nåde.

c gs Sandhed.

33 *a* Sl 8:4-5;

L&P 76:24;

Moses 7:29-30.

b gs Skabe.

c Moses 1:6.

34 *a* Moses 3:7.

b Abr 1:3.

gs Adam.

c Moses 4:26; 6:9.

35 *a* Moses 1:6; 7:36.

gs Alvidende.

37 *a* Abr 4:1.

gs Himlen.

38 *a* Moses 1:4.

39 *a* Rom 8:16-17;

2 Ne 2:14-15.

gs Forløsningsplanen.

b gs Herlighed.

c gs Udødelighed.

d gs Evigt liv.

40 *a* 2 Ne 29:11-12.

41 *a* 1 Ne 13:23-32;

Moses 1:23.

b 2 Ne 3:7-19.

c 1 Ne 13:32, 39-40;

L&P 9:2.

42 *a* Moses 1:1.

KAPITEL 2
(Juni-oktober 1830)

*Gud skaber himlene og jorden –
Alle former for liv bliver skabt –
Gud danner mennesket og giver det
herredømme over alt andet.*

Og det skete, at Herren talte til Moses og sagde: Se, jeg "åbenbarer noget for dig angående denne ^bhimmel og denne ^jjord; nedskriv de ord, som jeg taler. Jeg er Begyndelsen og Enden, "Gud den Almægtige; ved min ^eEnbårne ^fskabte jeg disse ting; ja, i begyndelsen skabte jeg himlen og den jord, hvorpå du står.

2 Og "jorden var uden form, og tom; og jeg lod mørket komme over dybets overflade; og min Ånd svævede over vandets overflade; for jeg er Gud.

3 Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive "lys; og der blev lys.

4 Og jeg, Gud, så lyset; og det lys var "godt. Og jeg, Gud, skilte lyset fra mørket.

5 Og jeg, Gud, kaldte lyset Dag, og mørket kaldte jeg Nat, og dette gjorde jeg ved min magts "ord, og det blev gjort, som jeg ^bsagde; og aftenen og morgenen var den ^fførste dag.

6 Og videre sagde jeg, Gud: Lad der blive en "hvælving midt i vandet! og sådan skete det, ganske som jeg sagde; og jeg

sagde: Lad den skille vandene fra vandene! og det blev gjort.

7 Og jeg, Gud, dannede hvælvingen og "skilte vandene, ja, de store vande under hvælvingen fra de vande, som var over hvælvingen, og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

8 Og jeg, Gud, kaldte hvælvingen "Himmel; og aftenen og morgenen var den anden dag.

9 Og jeg, Gud, sagde: "Lad vandene under himlen blive samlet på ét sted, og sådan skete det; og jeg, Gud, sagde: Lad der blive tørt land. Og sådan skete det.

10 Og jeg, Gud, kaldte det tørre land "Jord; og de vande, der var blevet samlet, kaldte jeg Hav; og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde dannet, var godt.

11 Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe "græs, urten, der sætter frø, frugttræet, der bærer frugt efter sin art, og træet, der bærer frugt med frø i sig, på jorden, og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

12 Og jorden frembragte græs, enhver urt, der sætter frø efter sin art, og træet, der bærer frugt med frø i sig efter sin art; og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde dannet, var godt;

13 og aftenen og morgenen var den tredje dag.

2 1a Moses 1:30, 36.

b gs Himlen.

c Moses 1:8.

d gs Gud,
Guddommen –
Gud Faderen.

e gs Enbårne.

f gs Skabe.

2a 1 Mos 1:2;

Abr 4:2.

3a L&P 88:6-13.

gs Lys, Kristi lys.

4a 1 Mos 1:4;

Abr 4:4.

5a Moses 1:32.

b 2 Kor 4:6.

c 1 Mos 1:5.

6a 1 Mos 1:6-8.

7a Abr 4:9-10.

8a gs Himlen.

9a 1 Mos 1:9; Abr 4:9.

10a gs Jorden.

11a 1 Mos 1:11-12;

Abr 4:11-12.

14 Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive lys på himmelhvælvingen til at adskille dagen fra natten, og lad dem tjene som tegn og til årstider og til dage og til år.

15 Og lad dem tjene som lys på himmelhvælvingen til at give lys på jorden; og sådan skete det.

16 Og jeg, Gud, dannede to store lys; "det største lys til at herske over dagen, og det mindste lys til at herske over natten, og det største lys var solen, og det mindste lys var månen; og stjernerne blev også dannet, helt i overensstemmelse med mit ord.

17 Og jeg, Gud, satte dem på himmelhvælvingen til at give lys på jorden,

18 og solen til at herske over dagen og månen til at herske over natten og til at skille lyset fra mørket; og jeg, Gud, så, at alt det, som jeg havde dannet, var godt;

19 og aftenen og morgenen var den fjerde dag.

20 Og jeg, Gud, sagde: Lad vandene i rigt mål frembringe skabningen, der rører sig og har liv, og fuglene, som kan flyve over jorden i den åbne himmelhvælving.

21 Og jeg, Gud, skabte store "hvaler og hver levende skabning, som rører sig, og som vandene i rigt mål frembragte efter deres arter, og alle vingede

fugle efter deres art; og jeg, Gud, så, at alt det, som jeg havde skabt, var godt.

22 Og jeg, Gud, velsignede dem og sagde: Vær frugt-bare, og "mangfoldiggør jer, og opfyld vandene i havet; og lad fuglene mangfoldiggøre sig på jorden;

23 og aftenen og morgenen var den femte dag.

24 Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe den levende skabning efter sin art: Kvæg og krybende dyr og jordens vilde dyr efter deres arter, og sådan skete det;

25 og jeg, Gud, dannede jordens vilde dyr efter deres arter og kvæg efter deres arter og alt, der kryber på jorden, efter sin art; og jeg, Gud, så, at alt dette var godt.

26 Og jeg, Gud, sagde til min "Enbårne, som var hos mig fra begyndelsen: Lad os ^bdanne mennesket ^ci vort billede, så de ligner os; og sådan skete det. Og jeg, Gud, sagde: Lad dem få "herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over kvæget og over hele jorden og over hvert krybende dyr, der kryber på jorden.

27 Og jeg, "Gud, skabte mennesket i mit eget billede, i min Enbårnens billede skabte jeg det; som mand og kvinde skabte jeg dem.

28 Og jeg, Gud, velsignede

16a 1 Mos 1:16.

21a 1 Mos 1:21;
Abr 4:21.

22a 1 Mos 1:22-25;
Abr 4:22-25.

26a ^{cs} Jesus Kristus.

^b ^{cs} Skabe.

^c 1 Mos 1:26-27;
Moses 6:8-10;
Abr 4:26-27.

^d 1 Mos 1:28;

Moses 5:1;

Abr 4:28.

27a ^{cs} Gud, Guddommen.

dem og sagde til dem: Vær frugtbar, og "mangfoldiggør jer, og opfyld jorden, og underlæg jer den, og hav herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over hvert levende dyr, som rører sig på jorden.

29 Og jeg, Gud, sagde til mennesket: Se, jeg har givet jer hver urt, som sætter frø, og som findes på hele jordens overflade, og hvert træ, hvorpå findes frugten af træet, som sætter frø; dem skal I have til "føde.

30 Og til hvert af jordens vilde dyr og til hver af luftens fugle og til alt, der kryber på jorden, og som jeg giver liv, skal alle rene urter gives til føde; og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

31 Og jeg, Gud, så alt, hvad jeg havde dannet, og se, alt, hvad jeg havde dannet, var meget "godt; og aftenen og morgenen var den "sjette dag.

KAPITEL 3

(Juni-oktober 1830)

Gud skabte alt åndeligt, før det naturligt fandtes på jorden – Han skabte manden, det første kød, på jorden – Kvinden er en hjælper, som passer til manden.

SÅLEDES "fuldendtes himlen

og jorden og ^bhele deres hærskare.

2 Og på den syvende dag afsluttede jeg, Gud, mit arbejde og alt det, som jeg havde dannet; og jeg "hvilede på den ^bsyvende dag fra alt mit arbejde, og alt, hvad jeg havde dannet, var fuldendt, og jeg, Gud, så, at det var godt.

3 Og jeg, Gud, "velsignede den syvende dag og helligede den; for på den ^bhvilede jeg fra hele det værk, som jeg, Gud, havde skabt og dannet.

4 Og se nu, jeg siger dig, at disse er himlens og jordens skabelsesfaser, da de blev skabt på den dag, da jeg, Gud Herren, dannede himlen og jorden

5 og hver af markens planter, "førend de var i jorden, og hver af markens urter, førend de voksede. For jeg, Gud Herren, ^bskabte alt det, hvorom jeg har talt, "åndeligt, førend det fandtes naturligt på jordens overflade. For jeg, Gud Herren, havde ikke ladet det regne på jordens overflade. Og jeg, Gud Herren, havde "skabt alle menneskenes børn, og endnu ikke et menneske til at dyrke "jorden; for i ^fhimlen ^gskabte jeg dem; og der var endnu intet kød på jorden, ej heller i vandet, ej heller i luften;

28a Moses 5:2.
29a 1 Mos 1:29-30;
Abr 4:29-30.

31a 1 Mos 1:31;
L&P 59:16-20.
b 2 Mos 20:11;
Abr 4:31.
3 1a cs Skabe.
b 1 Mos 2:1;
Abr 5:1.

2a 1 Mos 2:2-3;
Abr 5:2-3.
cs Hvile.
b cs Sabbatsdagen.
3a Mosi 13:19.
b 2 Mos 31:14-15.
5a 1 Mos 2:4-5;
Abr 5:4-5.
b Moses 6:51.
c L&P 29:31-34;

Abr 3:23.
cs Åndeligt skabelse.
d cs Ånd.
e 1 Mos 2:5.
f cs Himlen.
g cs Mennesker –
Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn.

6 men jeg, Gud Herren, talte, og der steg en ^atåge op af jorden og vandede hele jordoverfladen.

7 Og jeg, Gud Herren, formede mennesket af jordens ^astøv og blæste livsånde ind i dets næsebor; og ^bmennesket blev en levende ^csjæl, det ^dførste kød på jorden og også det første menneske; dog var alt blevet skabt forud, men åndeligt var det blevet skabt og dannet i overensstemmelse med mit ord.

8 Og jeg, Gud Herren, plantede en have i ^aEden mod øst, og dér satte jeg mennesket, som jeg havde formet.

9 Og op af jorden lod jeg, Gud Herren, naturligt fremvokse hvert træ, som er dejligt at se på for mennesket; og mennesket kunne se det. Og også det blev en levende sjæl. For det var åndeligt på den dag, da jeg skabte det; for det forbliver i den sfære, hvori jeg, Gud, skabte det, ja, alt, som jeg har beredt til menneskets brug; og mennesket så, at det var velegnet til føde. Og jeg, Gud Herren, plantede også ^alivets træ midt i haven og ligeså ^btræet til kundskab om godt og ondt.

10 Og jeg, Gud Herren, lod en flod løbe ud af Eden til at vande haven; og derfra blev den delt og blev begyndelsen til ^afire floder.

11 Og jeg, Gud Herren, gav den første navnet Pishon, og den løber rundt om hele Havilas land, hvor jeg, Gud Herren, skabte meget guld;

12 og guldet i det land var godt, og der var bedellium og shohamsten.

13 Den anden flod fik navnet Gihon, den, der løber rundt om hele Etiopiens land.

14 Og navnet på den tredje flod var Hiddekel, den som løber imod det østlige Assyrien. Og den fjerde flod var Euftrat.

15 Og jeg, Gud Herren, tog manden og satte ham i Edens have for at passe den og vogte den.

16 Og jeg, Gud Herren, gav manden befaling og sagde: Af hvert træ i haven må du frit spise,

17 men af træet til kundskab om godt og ondt, af det må du ikke spise, dog må du selv ^avælge, for det er givet dig; men husk på, at jeg forbyder det, for ^bden dag, du spiser deraf, skal du visselig ^cdø.

18 Og jeg, Gud Herren, sagde til min ^aEnbårne, at det ikke var godt, at manden skulle være alene; derfor vil jeg danne ham en ^bhjælper, som passer til ham.

19 Og af jorden formede jeg, Gud Herren, hvert af markens

6a 1 Mos 2:6.

7a 1 Mos 2:7;

Moses 4:25; 6:59;

Abr 5:7.

b cs Adam.

c cs Sjæl.

d Moses 1:34.

8a cs Eden.

9a cs Livets træ.

b 1 Mos 2:9.

10a 1 Mos 2:10.

17a Moses 7:32.

cs Handlefrihed.

b Abr 5:13.

c 1 Mos 2:17.

cs Død, fysisk;

Dødelighed.

18a cs Enbårne.

b 1 Mos 2:18;

Abr 5:14.

dyr og hver af luftens fugle og befalede, at de skulle komme hen til Adam for at se, hvad han ville kalde dem; og de var også levende sjæle; for jeg, Gud, havde blæst livsånde ind i dem og befalede, at det, som Adam kaldte hver levende skabning, det skulle være dens navn.

20 Og Adam navngav alt kvæg og luftens fugle og hvert af markens dyr; men hvad Adam angår, så fandtes der ikke en hjælper, som passede til ham.

21 Og jeg, Gud Herren, lod en dyb søvn falde over Adam; og han sov, og jeg tog et af hans ribben og lukkede kødet til i dets sted;

22 og af ribbenet, som jeg, Gud Herren, havde taget fra manden, dannede jeg en "kvinde og førte hende hen til manden.

23 Og Adam sagde: Dette er, ved jeg nu, en knogle af mine knogler og "kød af mit kød; hun skal kaldes Kvinde, fordi hun er taget af manden.

24 Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og skal "holde sig til sin hustru; og de skal blive ^bét kød.

25 Og de var begge nøgne, manden og hans hustru, og skammede sig ikke.

KAPITEL 4 (Juni-oktober 1830)

Sådan blev Satan Djævelen – Han frister Eva – Adam og Eva falder, og døden kommer ind i verden.

Og jeg, Gud Herren, talte til Moses og sagde: Denne "Satan, som du har befalet i min Enbårnes navn, er den samme, som har været til fra ^bbegyndelsen, og han trådte frem for mig og sagde: Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortages, og "jeg vil visse lig gøre det; giv mig derfor din ære.

2 Men se, min "elskede Søn, som var min elskede og ^budvalgte fra begyndelsen, sagde til mig: "Fader, "din vilje ske, og "æren være din for evigt.

3 Derfor, fordi "Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets ^bhandlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det, og også fordi jeg skulle give ham min egen magt, foranledigede jeg ved min Enbårnes magt, at han skulle "styrtes ned.

4 Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle "løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne efter sin vilje, ja, så

22a *cs* Eva;
Kvinde.

23a 1 Mos 2:23; Abr 5:17.

24a 1 Mos 2:24;
L&P 42:22; 49:15-16;
Abr 5:17-18.

b cs Ægteskab.

4 1a *cs* Djævelen.

b L&P 29:36-37.

c Es 14:12-15.

2a *cs* Jesus Kristus.

b Moses 7:39; Abr 3:27.
cs Forudordination.

c cs Gud,
Guddommen –
Gud Faderen.

d Luk 22:42.

e cs Herlighed.

3a *cs* Rådet i himlen.

b cs Handlefrihed.

c L&P 76:25-27.

4a 2 Ne 2:18; L&P 10:25.

cs Bedrag;
Løgn.

mange, som ikke vil lytte til min røst.

5 Og se, "slangen var mere lumsk end noget andet af markens dyr, som jeg, Gud Herren, havde dannet.

6 Og Satan lagde det i slangens hjerte (for han havde lokket mange med sig), og han forsøgte også at forlede "Eva, for han kendte ikke Guds tanker, derfor stræbte han efter at tilintetgøre verden.

7 Og han sagde til kvinden: Nå, har Gud sagt: I må ikke spise af alle træer i "haven? (Og han talte gennem slangens mund).

8 Og kvinden sagde til slangen: Vi må gerne spise af frugten af træerne i haven;

9 men om frugten af det træ, som du ser midt i haven, har Gud sagt: I må ikke spise af den, ej heller må I røre ved den, for så dør I.

10 Og slangen sagde til kvinden: I skal ikke visselig dø;

11 for Gud ved, at på den dag, I spiser deraf, da skal jeres "øjne blive åbnet, og I skal blive som guder og ^bkende godt og ondt.

12 Og da kvinden så, at træet var velegnet til føde, og at det blev dejligt for øjnene, og det var et træ, der var "ønskværdigt, fordi det kunne gøre hende vis, tog hun af frugten

deraf og ^bspiste og gav den også til sin mand, der var hos hende, og han spiste.

13 Og begges øjne blev åbnet, og de blev bevidste om, at de havde været "nøgne. Og de syede figenblade sammen og lavede sig forklæder.

14 Og de hørte Gud Herrens røst, mens de "gik omkring i haven, da dagen blev sval, og Adam og hans hustru gik hen for at skjule sig for Gud Herrens nærhed mellem havens træer.

15 Og jeg, Gud Herren, kaldte på Adam og sagde til ham: "Hvor går du hen?

16 Og han sagde: Jeg hørte din røst i haven, og jeg blev bange, fordi jeg så, at jeg var nøgen, og jeg skjulte mig.

17 Og jeg, Gud Herren, sagde til Adam: Hvem har fortalt dig, at du var nøgen? Har du spist af det træ, af hvilket jeg befalede dig, at du ikke måtte spise, og hvis du gjorde det, så skulle du visselig "dø?

18 Og manden sagde: Kvinden, du gav mig og gav befaling om, at hun skulle blive hos mig, hun gav mig af træets frugt, og så spiste jeg.

19 Og jeg, Gud Herren, sagde til kvinden: Hvad er det, du har gjort? Og kvinden sagde: "Slangen forledte mig, og så spiste jeg.

20 Og jeg, Gud Herren, sagde

5a 1 Mos 3:1;

Mosi 16:3;

Alma 12:4.

6a gs Eva.

7a gs Eden.

11a 1 Mos 3:3-6;

Moses 5:10.

b Alma 12:31.

12a 1 Mos 3:6.

b gs Fald, Adams og Evas.

13a 1 Mos 2:25.

14a 1 Mos 3:8.

15a 1 Mos 3:9.

17a Moses 3:17.

19a 1 Mos 3:13;

Mosi 16:3.

til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være mere "forbandet end alt kvæget og mere end noget af markens dyr; på din bug skal du krybe, og støv skal du æde alle dit livs dage;

21 og jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes afkom; og han skal såre dig i hovedet, og du skal såre ham i hælen.

22 Til kvinden sagde jeg, Gud Herren: Jeg vil meget mangfoldiggøre bekymringen ved dit svangerskab; med "bekymring skal du sætte børn i verden; og din hengivenhed skal være rettet mod din mand, og han skal herske over dig!

23 Og til Adam sagde jeg, Gud Herren: Fordi du har givet agt på din hustrus røst og har spist af frugten af det træ, om hvilket jeg gav dig befaling, da jeg sagde: Du må ikke spise af det! skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage.

24 Også tjørn og tidsel skal den give dig, og du skal spise markens urter.

25 I dit ansigts "sved skal du spise brød, indtil du vender tilbage til jorden – for du skal

visselig dø – for af den blev du taget; for ^bstøv var du, og til støv skal du vende tilbage.

26 Og Adam gav sin hustru navnet Eva, fordi hun var moder til alle levende; for således har jeg, Gud Herren, kaldt den første af alle kvinder, "hvilke er mange.

27 Til Adam og også til hans hustru lavede jeg, Gud Herren, kjortler af skind og "klædte dem deri.

28 Og jeg, Gud Herren, sagde til min Enbårne: Se, "manden er blevet som en af os, så han ^bken-der godt og ondt, og se, for at han ikke skal række hånden ud og også "tage af "livets træ og spise og leve for evigt,

29 vil jeg, Gud Herren, derfor sende ham ud af "Edens have for at dyrke jorden, hvorfra han er taget;

30 for så sandt som jeg, Gud Herren, lever, så kan mine "ord ikke vende tomme tilbage, for eftersom de udgår af min mund, må de opfyldes.

31 Så jeg drev mennesket ud, og øst for Edens have satte jeg "keruber og et flammesværd, som vendte til alle sider, til at vogte vejen til livets træ.

32 (Og disse er de ord, som jeg talte til min tjener Moses, og de er sande, sådan som jeg vil det,

20a 1 Mos 3:13-15.

22a 1 Mos 3:16.

25a 1 Mos 3:17-19.
cs Fald, Adams og Evas.

b 1 Mos 2:7;
Moses 6:59;
Abr 5:7.

26a Moses 1:34; 6:9.

27a cs Ærbarhed.

28a 1 Mos 3:22.

cs Mennesker –
Menneskets mulighed
for at blive som vor
himmelske Fader.

b cs Kundskab.

c Alma 42:4-5.

d 1 Mos 2:9;

1 Ne 11:25;

Moses 3:9.

cs Livets træ.

29a cs Eden.

30a 1 Kong 8:56;

L&P 1:38.

31a Alma 42:3.

cs Keruber.

og jeg har talt dem til dig. Se til, at du ikke, førend jeg giver dig befaling derom, viser dem til nogen, undtagen til dem som tror. Amen).

KAPITEL 5 (Juni-oktober 1830)

Adam og Eva sætter børn i verden – Adam bringer et slagtoffer og tjener Gud – Kain og Abel bliver født – Kain gør oprør, elsker Satan mere end Gud og bliver Fortabelse – Mord og ugudelighed breder sig – Evangeliet bliver forkyndt fra begyndelsen.

Og det skete, at efter at jeg, Gud Herren, havde drevet dem ud, at Adam begyndte at dyrke jorden og at have "herredømme over alle markens dyr og at spise sit brød i sin pandes sved, sådan som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også sammen med ham.

2 Og Adam kendte sin hustru, og hun "fødte ham sønner og "døtre, og de begyndte at "mangfoldiggøre sig og at opfylde jorden.

3 Og fra den tid af begyndte Adams sønner og "døtre at fordele sig to og to i landet og at dyrke jorden og at vogte

flokke, og de fik også sønner og døtre.

4 Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af "Edens have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke; for de var "udelukket fra hans nærhed.

5 Og han gav dem befalinger om, at de skulle "tilbede Herren deres Gud og skulle bringe de "førstefødte af deres flokke som et offer til Herren. Og Adam var "lydig mod Herrens befalinger.

6 Og efter mange dage viste en "engel fra Herren sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du "slagtofre til Herren? Og Adam sagde til ham: Det ved jeg ikke, ud over at Herren befalede mig det.

7 Og da talte engelen og sagde: Dette er et "sindbillede på Faderens Enbårnes "offer, han som er fuld af "nåde og sandhed.

8 Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i "Sønnens navn, og du skal "omvende dig og "påkaldede Gud i Sønnens navn for evigt.

9 Og på den dag faldt "Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen, på Adam og sagde: Jeg er Faderens "Enbårne fra begyndelsen, fra nu af og for evigt, og eftersom du er "faldet,

5 1a Moses 2:26.
2a 1 Mos 5:4.
b L&P 138:39.
c 1 Mos 1:28;
Moses 2:28.
3a Moses 5:28.
4a cs Eden.
b Alma 42:9.
5a cs Tilbedelse.
b 2 Mos 13:12-13;
4 Mos 18:17;

Mosi 2:3.
cs Førstefødte.
c cs Lydighed.
6a cs Engle.
b cs Ofre.
7a cs Jesus Kristus –
Sindbilleder og
symboler på Kristus.
b Alma 34:10-15.
cs Blod.
c Moses 1:6, 32.

cs Nåde.
8a 2 Ne 31:21.
b Moses 6:57.
cs Omvendelse.
c cs Bøn.
9a cs Helligånden.
b cs Enbårne;
Jesus Kristus.
c cs Død, åndelig;
Fald, Adams og Evas.

kan du blive ^dforløst, og hele menneskeslægten med, lige så mange som vil.

10 Og på den dag priste Adam Gud og blev ^afyldt og begyndte at ^bprofetere om alle jordens slægter og sagde: Priset være Guds navn, for på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg nyde ^cglæde, og atter i ^dkødet skal jeg se Gud.

11 Og ^aEva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ^bville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.

12 Og Adam og Eva priste Guds navn, og de gjorde alt ^akendt for deres sønner og deres døtre.

13 Og ^aSatan kom iblandt dem og sagde: Jeg er også en søn af Gud; og han gav dem befaling og sagde: Tro ikke på det! og de ^btroede ikke på det, og de ^celskede Satan mere end Gud. Og menneskene begyndte fra den tid af at blive ^dkødelige, sanselige og djævelske.

14 Og Gud Herren talte til

menneskene overalt ved ^aHel ligånden og befalede dem, at de skulle omvende sig;

15 og så mange, som ^atroede på Sønnen og omvendte sig fra deres synder, ville blive ^bfrelst; og så mange, som ikke troede og ikke omvendte sig, ville blive ^cfordømt; og ordene udgik af Guds mund som en udtrykkelig forordning; derfor skal de blive opfyldt.

16 Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud. Og Adam kendte sin hustru Eva, og hun blev gravid og fødte ^aKain og sagde: Jeg har fået en mand af Herren; derfor vil han måske ikke forkaste hans ord. Men se, Kain hørte ikke efter, men sagde: Hvem er Herren, at jeg skulle kende ham?

17 Og hun blev igen gravid og fødte hans bror ^aAbel. Og Abel ^bgav agt på Herrens røst. Og Abel var fårehyrde, men Kain var agerdyrker.

18 Og Kain ^aelskede Satan mere end Gud. Og Satan gav ham befaling og sagde: ^bBring Herren et offer.

19 Og da tiden kom, skete det, at Kain bragte Herren et offer af jordens frugt.

20 Og Abel, han bragte også et

<p>9d Mosi 27:24-26; L&P 93:38; TA 1:3. cs Forløse; Forløsningsplanen. 10a cs Født af Gud, født på ny. b L&P 107:41-56. cs Profeti. c cs Glæde.</p>	<p>d 2 Ne 9:4. 11a cs Eva. b 2 Ne 2:22-23. 12a 5 Mos 4:9. 13a cs Djævelen. b cs Vantro. c Moses 6:15. d cs Kødelig; Naturlige menneske. 14a Joh 14:16-18, 26.</p>	<p>15a cs Tro. b cs Frelse. c L&P 42:60. cs Fordømmelse. 16a 1 Mos 4:1-2. cs Kain. 17a cs Abel. b Hebr 11:4. 18a L&P 10:20-21. b L&P 132:8-11.</p>
---	---	--

af de førstefødte af sin flok og noget af deres flomme. Og Herren viste agtelse for Abel og for hans "offer,

21 men for Kain og for hans "offer havde han ingen agtelse. Se, dette vidste Satan, og det behagede ham. Og Kain blev meget vred, og han sænkede hovedet.

22 Og Herren sagde til Kain: Hvorfor er du vred? Hvorfor har du sænket hovedet?

23 Hvis du gør det gode, skal du blive "antaget. Og hvis du ikke gør det gode, lurer synden ved døren, og Satan ønsker at få dig; og medmindre du giver agt på mine befalinger, overgiver jeg dig til ham, og det skal gå dig efter hans ønske. Og du skal herske over ham;

24 for fra nu af skal du være fader til hans løgne; du skal kaldes "Fortabelse; for du var også til før verden.

25 Og det skal siges i kommende tider, at disse "vederstyggeligheder kom fra Kain; for han forkastede det klogere råd, som kom fra Gud; og dette er en forbandelse, som jeg vil lægge på dig, medmindre du omvender dig.

26 Og Kain blev vred og lyttede ikke mere til Herrens røst, ej heller til Abel, sin bror, som vandrede i hellighed over for Herren.

27 Og Adam og hans hustru gav over for Herren udtryk for deres sorg på grund af Kain og hans brødre.

28 Og det skete, at Kain tog en af sine brødres døtre til hustru, og de "elskede Satan mere end Gud.

29 Og Satan sagde til Kain: Sværg over for mig ved din hals, og hvis du siger det, skal du dø; og lad dine brødre sværge ved deres hoved og ved den levende Gud, at de ikke siger det; for hvis de siger det, skal de visselig dø; og dette for at din far ikke skal få det at vide; og i dag vil jeg overgive din bror Abel i dine hænder.

30 Og Satan svor over for Kain, at han ville gøre i overensstemmelse med hans befalinger. Og alt dette blev gjort i hemmelighed.

31 Og Kain sagde: Sandelig, jeg er Mahan, mester for denne store hemmelighed, så jeg kan "myrde og få vinding. Derfor blev Kain kaldt Mester ^bMahan, og han pralede af sin ugudelighed.

32 Og Kain gik ud i marken, og Kain talte med Abel, sin bror. Og det skete, at mens de var ude i marken, rejste Kain sig imod Abel, sin bror, og slog ham ihjel.

33 Og Kain "pralede af, hvad han havde gjort, og sagde: Jeg

20a cs Offergave;
Ofre.

21a 1 Mos 4:3-7.

23a 1 Mos 4:7;
L&P 52:15; 97:8.

24a cs Fortabelsesens

sønner.

25a Hel 6:26-28.

28a Moses 5:13.

31a cs Mord.

b dvs »Hjerne«,
»ødelægger« og

»den Store« er
mulige betydninger
af stammen i
ordet »Mahan«.

33a cs Stolthed;
Verdslighed.

er fri, min brors flokke falder visselig i mine hænder.

34 Og Herren sagde til Kain: Hvor er Abel, din bror? Og han sagde: Det ved jeg ikke. "Er jeg min brors vogter?"

35 Og Herren sagde: Hvad har du gjort? Røsten fra din brors blod råber til mig fra jorden.

36 Og se, du skal være forbandet, hvad angår den jord, som har åbnet munden for at tage imod din brors blod af din hånd.

37 Når du dyrker jorden, skal den fra nu af ikke mere give dig sin kraft. "Flygtning og omstrejfer skal du være på jorden.

38 Og Kain sagde til Herren: Satan "fristede mig på grund af min brors flokke. Og jeg blev også vred, for hans offer antog du og ikke mit; min straf er større, end jeg kan bære.

39 Se, du har i dag drevet mig bort fra Herrens ansigt, og for dit ansigt må jeg skjule mig; og jeg skal være flygtning og omstrejfer på jorden; og det skal ske, at den, som finder mig, slår mig ihjel på grund af mine misgerninger, for disse er ikke skjult for Herren.

40 Og jeg, Herren, sagde til ham: Hvem end der slår dig ihjel, over ham skal der tages hævn syvfold. Og jeg, Herren, satte et "mærke på Kain, for at ingen, der stødte på ham, skulle slå ham ihjel.

41 Og Kain blev "udelukket fra Herrens nærhed og boede sammen med sin hustru og mange af sine brødre i Nods land øst for Eden.

42 Og Kain kendte sin hustru, og hun blev gravid og fødte Enok, og han fik også mange sønner og døtre. Og han byggede en by, og han "gav byen navn efter sin søn Enoks navn.

43 Og Enok fik Irad og andre sønner og døtre. Og Irad fik Mahujael og andre sønner og døtre. Og Mahujael fik Metushael og andre sønner og døtre. Og Metushael fik Lemek.

44 Og Lemek tog sig to hustruer; navnet på den ene var Ada, og navnet på den anden Silla.

45 Og Ada fødte Jabal; han blev fader til dem, der bor i telte, og de var kvægholdere; og hans brors navn var Jubal, som blev fader til alle dem, der spiller på citer og fløjte.

46 Og Silla, hun fødte også Tubal-Kain, læremester for alle håndværkere, der arbejder med bronze og jern. Og Tubal-Kains søster hed Na'ama.

47 Og Lemek sagde til sine hustruer Ada og Silla: Hør min røst, I Lemeks hustruer, lyt til min tale; for jeg har slået en mand ihjel, mig til sår, og en ung mand, mig til skade.

48 Hvis Kain skal hævn

34a 1 Mos 4:9.
37a 1 Mos 4:11-12.
38a cs Begære;
Fristelse.
40a 1 Mos 4:15.
41a Moses 6:49.

42a dvs Kain havde en søn ved navn Enok og byggede en by, som han opkaldte efter ham. Disse to må ikke forveksles med Enok

fra Sets retfærdige slægtslinje og med hans by, Zion, også kaldet »Enoks By«.

syv fold, så skal Lemek visse-
lig hævnes "syvoghalvfjerds
fold,

49 for Lemek havde indgået en
"pagt med Satan efter Kains vis,
hvorved han var blevet Mester
Mahan, mester af den store
hemmelighed, som var ble-
vet forrettet for Kain af Satan;
og Irad, Enoks søn, som kendte
deres hemmelighed, begyndte
at afsløre den for Adams
sønner;

50 derfor slog Lemek, som
var vred, ham ihjel, ikke som
Kain sin bror Abel for vindings
skyld, men han slog ham ihjel
på grund af eden.

51 For fra Kains dage fandtes
der en "hemmelig sammensvær-
gelse, og deres gerninger skete i
mørket, og de kendte hver især
deres broder.

52 Derfor forbandede Her-
ren Lemek og hans hus og alle
dem, som havde sluttet pagt
med Satan; for de holdt ikke
Guds befalinger, og det mis-
hagede Gud, og han betjente
dem ikke, og deres gerninger
var vederstyggeligheder og
begyndte at brede sig blandt
alle "menneskenes sønner. Og
den fandtes blandt menneske-
nes sønner.

53 Og blandt menneskenes
døtre blev dette ikke omtalt, for
Lemek havde fortalt hemmelig-

heden til sine hustruer, og de
satte sig op imod ham og kund-
gjorde dette vidt omkring og
havde ingen medynk;

54 derfor blev Lemek forag-
tet og stødt ud og viste sig ikke
blandt menneskenes sønner, for
at han ikke skulle dø.

55 Og således begyndte "mør-
kets gerninger at blive fremher-
skende blandt alle menneskenes
sønner.

56 Og Gud forbandede jorden
med en alvorlig forbandelse og
var vred på de ugudelige, på
alle menneskenes sønner, som
han havde dannet;

57 for de ville ikke give agt på
hans røst, ej heller tro på hans
"enbårne Søn, ja, ham, som han
kundgjorde skulle komme i
tidens midte, og som var blevet
beredt fra før verdens grund-
læggelse.

58 Og således begyndte "evan-
geliet at blive prædikeret fra
begyndelsen, idet det blev for-
kyndt af hellige ^bengle, udsendt
fra Guds nærhed, og ved hans
egen røst og ved ^cHelligånd-
gaven.

59 Og således blev alt bekræf-
tet på Adam ved en hellig ordi-
nance og evangeliet prædikeret
og en forordning udsendt, for at
det skulle blive i verden indtil
dens ende; og således var det.
Amen.

48a dvs Lemek pralede
med, at Satan ville
gøre mere for ham,
end han havde
gjort for Kain.
Begrundelserne for
hans antagelse gives i

vers 49 og 50.
1 Mos 4:24.
49a cs Ed.
51a cs Hemmelige
sammensværgelser.
52a Moses 8:14-15.
55a cs Mørke, åndeligt;

Ugudelig.
57a cs Jesus Kristus.
58a cs Evangelium.
^b Alma 12:28-30;
Moro 7:25, 29-31.
cs Engle.
^c cs Helligåndsgaven.

KAPITEL 6

(November-december 1830)

Adams efterkommere fører en mindebog – Hans retskafne efterslægt prædikere omvendelse – Gud åbenbarer sig for Enok – Enok prædiker evangeliet – Frelsesplanen blev åbenbaret for Adam – Han blev døbt og modtog præstedømmet.

Og ^aAdam gav agt på Guds røst og formanede sine sønner til at omvende sig.

2 Og Adam kendte igen sin hustru, og hun fødte en søn, og han gav ham navnet ^aSet. Og Adam herliggjorde Guds navn, for han sagde: Gud har givet mig en anden efterkommer i stedet for Abel, som Kain slog ihjel.

3 Og Gud åbenbarede sig for Set, og han gjorde ikke oprør, men bragte et antageligt ^aoffer ligesom sin bror Abel. Og ham blev der også født en søn, og han gav ham navnet Enosh.

4 Og da begyndte disse mænd at ^apåkalde Herrens navn, og Herren velsignede dem;

5 og der blev ført en ^amindebog, hvori der blev skrevet på Adams sprog, for så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved ^binspirationsens ånd;

6 og af dem lærte deres børn at læse og skrive, for de havde et sprog, som var rent og uforvansket.

7 Se, det samme ^apræstedømme, som fandtes i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende.

8 Se, denne profeti udtalte Adam, da han blev ^atilskyndet af Helligånden, og der blev ført en ^boptegnelse over ^cGuds børns slægt. Og dette var ^abogen over Adams efterkommere, hvori der står: På den dag, da Gud skabte mennesket, dannede han det, så det lignede Gud.

9 I sit eget legemes ^abillede skabte han ^bdem som mand og kvinde og velsignede dem og gav dem ^cnavnet Adam på den dag, da de blev skabt og blev levende ^dsjæle i landet på Guds ^efodskammel.

10 Og ^aAdam levede et hundrede og tredive år og fik en søn, der lignede ham, i sit eget ^bbillede og gav ham navnet Set.

11 Og Adams dage, efter at han havde fået Set, blev otte hundrede år, og han fik mange sønner og døtre;

12 og alle de dage, som Adam levede, var ni hundrede og tredive år, og han døde.

13 Set levede et hundrede og

6 1a cs Adam.
2a 1 Mos 4:25.
cs Set.
3a cs Ofre.
4a 1 Mos 4:26.
cs Bøn.
5a Abr 1:28, 31.
cs Mindebog.
b cs Inspiration.

7a cs Præstedømme.
8a 2 Pet 1:21.
b cs Slægtsregister.
c cs Guds sønner og døtre.
d 1 Mos 5:1.
9a 1 Mos 1:26-28;
Moses 2:26-29;
Abr 4:26-31.

b cs Mennesker.
c Moses 1:34; 4:26.
d cs Sjæl.
e Abr 2:7.
10a L&P 107:41-56.
b 1 Mos 5:3;
L&P 107:42-43; 138:40.

fem år og fik Enosh og profeterede alle sine dage og oplærte sin søn Enosh i Guds veje; derfor profeterede Enosh også.

14 Og Set levede, efter at han havde fået Enosh, otte hundrede og syv år og fik mange sønner og døtre.

15 Og menneskenes børn blev talrige på hele landets overflade. Og i de dage havde Satan stor "magt over menneskene og rasede i deres hjerte; og fra da af kom det til krige og blodsudgydelse; og en mands hånd var løftet mod hans egen bror for at bringe død på grund af ^bhemmelige gerninger, i stræben efter magt.

16 Alle Sets dage var ni hundrede og tolv år, og han døde.

17 Og Enosh levede halvfems år og fik "Kenan. Og Enosh og resten af Guds folk rejste ud af det land, som hed Shulon, og boede i et forjættet land, som han opkaldte efter sin egen søn, som han havde givet navnet Kenan.

18 Og Enosh levede, efter at han havde fået Kenan, otte hundrede og femten år og fik mange sønner og døtre. Og alle Enoshs dage blev ni hundrede og fem år, og han døde.

19 Og Kenan levede halvfjerds år og fik Mahalal'el; og Kenan levede, efter at han havde fået Mahalal'el, otte hundrede og fyrre år og fik sønner og døtre.

Og alle Kenans dage blev ni hundrede og ti år, og han døde.

20 Og Mahalal'el levede femogtres år og fik Jered; og Mahalal'el levede, efter at han havde fået Jered, otte hundrede og tredive år og fik sønner og døtre. Og alle Mahalal'els dage blev otte hundrede og femoghalvfems år, og han døde.

21 Og Jered levede et hundrede og toogtres år og fik "Enok, og Jered levede, efter at han havde fået Enok, otte hundrede år og fik sønner og døtre. Og Jered oplærte Enok i alle Guds veje.

22 Og dette er slægtsregisteret over Adams sønner, han som var "Guds søn, og med hvem Gud selv samtalte.

23 Og de var "forkyndere af retfærdighed og talte og ^bprofeterede og formanede alle mennesker overalt til at "omvende sig; og menneskenes børn blev undervist i "tro.

24 Og det skete, at alle Jereds dage blev ni hundrede og toogtres år, og han døde.

25 Og Enok levede femogtres år og fik "Metusalem.

26 Og det skete, at Enok rejste omkring i landet blandt folket; og mens han rejste omkring, steg Guds Ånd ned fra himlen og hvilede på ham.

27 Og han hørte en røst fra himlen, som sagde: Enok, min søn, profetér for dette folk, og sig til dem: Omvend jer, for så

15a Moses 5:13.
b gs Hemmelige sammensværgelser.
17a 1 Mos 5:10-14;
L&P 107:45, 53.

21a 1 Mos 5:18-24;
Moses 7:69; 8:1-2.
gs Enok.
22a Luk 3:38.
23a gs Profet.

b gs Profeti.
c gs Omvendelse.
d gs Tro.
25a gs Metusalem.

siger Herren: "Jeg er vred på dette folk, og min rasende vrede er optændt imod dem, for deres hjerter er blevet hårde, og deres ^bører er tunge til at høre, og deres ^cøjne kan ikke se langt;

28 og i disse mange slægtled, lige siden den dag da jeg skabte dem, har de "forladt vejen og har forkastet mig og har søgt deres egne råd i mørket, og i deres egne vederstyggeligheder har de udtænkt mord og har ikke holdt de befalinger, som jeg gav deres fader Adam.

29 Derfor har de forsværet sig, og ved deres ^aeder har de bragt død over sig selv; og et ^bhelvede har jeg forberedt til dem, hvis de ikke omvender sig;

30 og dette er en forordning, som jeg fra min egen mund udsendte ved verdens begyndelse, fra dens grundlæggelse, og ved mine tjeneres, dine fædres, mund, har jeg forordnet det, ligesom den skal blive sendt ud i verden til dens ende.

31 Og da Enok havde hørt disse ord, bøjede han sig til jorden foran Herren og talte foran Herren og sagde: Hvordan kan det være, at jeg har fundet yndest for dine øjne, når jeg kun er en ung mand, og alle mennesker hader mig; for jeg er ^alangsom til at tale; hvorfor er jeg din tjener?

32 Og Herren sagde til Enok: Gå i gang og gør, som jeg har befalet dig, så skal ingen genembore dig. ^aÅbn din mund, så skal den blive fyldt, og jeg vil give dig mæle, for alt kød er i mine hænder, og jeg vil gøre, som det synes mig bedst.

33 Sig til dette folk: "Vælg i dag at tjene Gud Herren, som har dannet jer.

34 Se, min ^aÅnd er over dig, alle dine ord vil jeg derfor retfærdiggøre; og ^bbjergene skal flygte foran dig, og ^bfloderne skal ændre deres løb; og du skal forblive i mig og jeg i dig; ^cvandr derfor med mig.

35 Og Herren talte til Enok og sagde til ham: Salv dine øjne med ler, og vask dem, så skal du se. Og det gjorde han.

36 Og han så de ^aånder, som Gud havde skabt; og han så også ting, som ^bikke var synlige for det naturlige øje; og fra da af spredtes det ord i landet: ^cEn seer har Herren ladet fremstå for sit folk.

37 Og det skete, at Enok drog om i landet blandt folket og stillede sig op på højene og de høje steder og råbte med høj røst og vidnede mod deres gerninger; og alle mennesker blev ^astødt på grund af ham.

38 Og de kom ud for at høre

27a L&P 63:32.

b Matt 13:15;

2 Ne 9:31;

Mosi 26:28;

L&P 1:2, 11, 14.

c Alma 10:25; 14:6.

28a cs Oprør.

29a cs Ed.

b cs Helvede.

31a 2 Mos 4:10-16;

Jer 1:6-9.

32a L&P 24:5-6; 60:2.

33a cs Handlefrihed.

34a Matt 17:20.

b Moses 7:13.

c 1 Mos 5:24;

Moses 7:69.

cs Vandre, vandre med Gud.

36a cs Åndelig skabelse.

b Moses 1:11.

c cs Seer.

37a 1 Ne 16:1-3.

ham på de høje steder og sagde til teltvogterne: Bliv I her og vogt teltene, mens vi går ud for at se seeren, for han profeterer, og der er sket noget mærkeligt i landet; en vild mand er kommet iblandt os.

39 Og det skete, da de hørte ham, at ingen lagde hånd på ham, for frygt kom over alle dem, der hørte ham; for han vandrede med Gud.

40 Og der kom en mand til ham, hvis navn var Mahija, og sagde til ham: Sig os lige ud, hvem du er, og hvorfra du kommer.

41 Og han sagde til dem: Jeg forlod Kenans land, mine fædres land, et retfærdigt land indtil denne dag. Og min far oplærte mig i alle Guds veje.

42 Og det skete, at jeg, da jeg rejste fra Kenans land, ved det østlige hav, så et syn; og se, himlene så jeg, og Herren talte med mig og gav mig en befaling; derfor, af denne årsag, for at adlyde befalingen, forkynder jeg disse ord.

43 Og Enok fortsatte sin tale og sagde: Herren, der talte med mig, han er himlens Gud, og han er min Gud og jeres Gud, og I er mine brødre, og hvorfor "giver I jer selv råd og forkaster himlens Gud?

44 Himlene har han dannet, "jorden er hans ^bfodskammel, og

dens grundvold er hans. Se, han lagde den; en hærskere af mennesker har han sat på dens overflade.

45 Og døden er kommet over vore fædre; alligevel kender vi dem og kan ikke fornægte det, og alle, selv den første af alle kender vi, ja, Adam.

46 For en "mindebog har vi skrevet blandt os efter det forbillede, der er blevet givet ved Guds finger; og den er givet på vort eget sprog.

47 Og da Enok forkyndte Guds ord, bævede folket og kunne ikke stå i hans nærhed.

48 Og han sagde til dem: Fordi Adam "faldt, er vi til, og ved hans fald kom ^bdøden, og elendighed og jammer er blevet os til del.

49 Se, Satan er kommet blandt menneskenes børn og "frister dem til at tilbede sig; og menneskerne er blevet ^bkødelige, "sanselige og djævelske, og de er blevet ^audelukket fra Guds nærhed.

50 Men Gud har kundgjort for vore fædre, at alle mennesker må omvende sig.

51 Og han talte til vor fader Adam med sin egen røst og sagde: Jeg er Gud; jeg dannede verden og "menneskene, ^bfør de blev til i kødet.

52 Og han sagde også til ham: Hvis du vil vende dig til mig

43a Ords 1:24-33;
L&P 56:14-15.

44a 5 Mos 10:14.
b Abr 2:7.

46a gs Mindebog.

48a 2 Ne 2:25.

gs Fald, Adams

og Evas.

b gs Død, fysisk.

49a Moses 1:12.

gs Fristelse.

b Mosi 16:3-4;

Moses 5:13.

gs Kødelig.

c gs Sanselighed.

d gs Død, åndelig.

51a gs Mennesker –
Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn.

b gs Åndelig skabelse.

og lytte til min røst og tro og omvende dig fra alle dine overtrædelser og blive ^adøbt, ja, i vand i min enbårne Søns navn, han som er fuld af ^bnåde og sandhed, han som er ^cJesus Kristus, det eneste ^dnavn, der skal gives under himlen, ved hvilket ^efrelse skal blive menneskenes børn til del, skal du modtage Helligåndsgaven og bede om alt i hans navn, og hvad som helst du beder om, det skal blive givet dig.

53 Og vor fader Adam talte til Herren og sagde: Hvordan kan det være, at menneskene må omvende sig og blive døbt i vand? Og Herren sagde til Adam: Se, jeg har ^atilgivet dig din overtrædelse i Edens have.

54 Derfra kom det ord ud blandt folket, at ^aGuds Søn har ^bsonet for arveskyld, hvilket medfører, at børnene ikke kan svare for ^cforældrenes synder, for de er rene fra verdens grundlæggelse.

55 Og Herren talte til Adam og sagde: Eftersom dine børn er undfanget i synd, så bliver ^asynden, når de begynder at vokse op, undfanget i deres

hjerter, og de smager det ^bbitre, så de kan lære at skønne på det gode.

56 Og det er givet dem at kende godt fra ondt; derfor kan de ^ahandle på egne vegne, og jeg har givet dig en anden lov og befaling.

57 Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må ^aomvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for ^bintet urent kan bo der eller ^cbo i hans nærhed; for på Adams sprog er hans navn ^dHellighedens Menneske, og navnet på hans Enbårne er ^eMenneskesønnen, ja, Jesus Kristus, en retfærdig ^fdommer, som skal komme i tidens midte.

58 Derfor giver jeg dig en befaling om frit at lære dine ^abørn dette og sige:

59 På grund af overtrædelse sker faldet, hvilket fald medfører død, og eftersom I er blevet født til verden ved vand og blod og den ^aånd, som jeg har dannet, og således af ^bstøvet er blevet en levende sjæl, således må I ^cfødes på ny ind i Himmeriget ved ^dvand og ved Ånden og blive rensset ved blod, nemlig ved min Enbårnes blod, så I kan

52a 3 Ne 11:23-26.

cs Døbe, dåb.

b cs Nåde.

c cs Jesus Kristus.

d ApG 4:12; 2 Ne 31:21.

e cs Frelse.

53a cs Tilgive.

54a cs Jesus Kristus.

b cs Forsoning.

c Mosi 3:16.

55a cs Synd.

b L&P 29:39.

cs Modgang.

56a 2 Ne 2:26-27;

Hel 14:29-30.

cs Handlefrihed.

57a 1 Kor 6:9-10.

cs Omvendelse.

b 1 Ne 10:21.

cs Ren og uren.

c Sl 24:3-4;

1 Ne 15:33-36;

Morm 7:7;

L&P 76:50-62.

d Moses 7:35.

cs Hellighedens

Menneske.

e cs Menneskesønnen.

f cs Jesus Kristus –

Dommer;

Retfærdig,

retfærdighed.

58a cs Barn, børn.

59a 1 Joh 5:8.

b 1 Mos 2:7;

Moses 4:25; Abr 5:7.

c cs Født af Gud,

født på ny.

d cs Døbe, dåb.

blive helliggjort fra al synd og ^enyde ^fdet evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden, ja, udødelig ^gherlighed;

60 for ved ^avandet holder I befalingen; ved ^Ånden bliver I ^bretfærdiggjort, og ved ^cblodet bliver I ^dhelliggjort;

61 derfor er den blevet givet, så den kan forblive i jer; himlens vidne; ^aTalsmanden; de fredsskabende sandheder om udødelig herlighed, sandheden om alt; den, som giver liv til alt, og som levendegør alt; den, som ved alt og har al magt, hvad angår visdom, barmhjertighed, sandhed, retfærdighed og dom.

62 Og se nu, jeg siger dig: Dette er ^afrelsesplanen for alle mennesker ved min ^bEnbårnes blod, han som skal komme i tidens midte.

63 Og se, alt har sin genspejling, og ^aalt er blevet skabt og dannet til at vidne om mig, både det, der er timeligt; og det, der er åndeligt; det, der er i himlen ovenover; og det, der er på jorden; og det, der er i jorden; og det, som er under jorden; både ovenover og nedeunder; alt vidner om mig.

64 Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor fader, at Adam anrøbte Herren, og han blev taget bort af ^aHerrens ^Ånd, og han blev båret ned i vandet og blev lagt ned under ^bvandet og blev ført op af vandet.

65 Og således blev han døbt, og Guds ^Ånd steg ned over ham, og således blev han ^afødt af ^Ånden og blev ^blevendegjort i det indre menneske.

66 Og han hørte en røst fra himlen sige: Du er blevet ^adøbt med ild og med Helligånden. Dette er ^bvidnet om Faderen og Sønnen fra nu af og for evigt;

67 og du er af hans ^aorden, han som var uden dages begyndelse og års ende, fra al evighed til al evighed.

68 Se, du er ^aét i mig, søn af Gud; og således kan alle blive mine ^bsønner. Amen.

KAPITEL 7 (December 1830)

Enok underviser, leder folket og flytter bjerge – Byen Zion bliver grundlagt – Enok forudser Menneskesønnens komme, hans sonoffer og de helliges opstandelse – Han forudser genoprettelsen, indsam-

59e 2 Ne 4:15-16;

Alma 32:28.

f Joh 6:68.

g cs Celestial herlighed.

60a Moro 8:25.

b cs Retfærdiggøre.

c cs Blod.

d cs Helliggørelse.

61a cs Helligånden.

62a cs Forløsningsplanen.

b cs Enbårne.

63a Alma 30:44;

L&P 88:45-47.

64a cs Helligånden.

b cs Døbe, dåb.

65a cs Født af Gud,

født på ny.

b Mosi 27:25;

Alma 5:12-15.

66a L&P 19:31.

cs Helligåndsgaven.

b 2 Ne 31:17-18;

3 Ne 28:11.

67a cs Melkisedekske præstedømme.

68a 1 Joh 3:1-3;

L&P 35:2.

b Joh 1:12;

L&P 34:3.

cs Guds sønner

og døtre.

lingen, det andet komme og Zions tilbagevenden.

Og det skete, at Enok fortsatte sin tale og sagde: Se, vor fader Adam belærte om dette, og mange troede og blev "Guds sønner, og mange troede ikke og er omkommet i deres synder og ser med ^bfrygt og i pine frem til, at Guds vredes heftige harme skal blive udøst over dem.

2 Og fra den tid af begyndte Enok at profetere og sige til folket: Mens jeg rejste omkring og stod på stedet Mahuja og anråbte Herren, lød der en røst fra himlen, som sagde: Rejs en anden vej, og kom op på bjerget Simeon.

3 Og det skete, at jeg rejste en anden vej og gik op på bjerget, og da jeg stod på bjerget, så jeg himlene åbne, og jeg blev iklædt "herlighed;

4 og jeg så Herren; og han stod foran mit ansigt, og han talte med mig, ligesom et menneske taler med et andet, "ansigt til ansigt, og han sagde til mig: ^bSe, så vil jeg vise dig verden i et tidsrum af mange slægtled.

5 Og det skete, at jeg så ned i Shums dal, og se, der var et stort folk, som boede i telte, og som var Shums folk.

6 Og igen sagde Herren til mig: Se! Og jeg så mod nord, og jeg så Kana'ans folk, som boede i telte.

7 Og Herren sagde til mig:

Profetér, og jeg profeterede og sagde: Se, Kana'ans folk, som er talrige, skal i kampformation drage frem mod Shums folk og skal slå dem ihjel, så de bliver fuldstændigt udryddet; og Kana'ans folk skal fordele sig i landet, og landet skal være goldt og ufrugtbart, og intet andet folk end Kana'ans folk skal bo der;

8 for se, Herren skal forbande landet med megen hede, og dets goldhed skal vare for evigt; og der opstod en "mørk lød hos alle Kana'ans børn, så de blev foragtet blandt alle folk.

9 Og det skete, at Herren sagde til mig: Se, og jeg så, og jeg skuede Sarons land og landet Enok og Omners land og Henis land og Sems land og Haners land og Hanannihans land og alle indbyggere deri;

10 og Herren sagde til mig: Drag hen til dette folk og sig til dem: "Omvend jer, så jeg ikke skal komme ned og slå dem med en forbandelse, så de dør.

11 Og han gav mig befaling om, at jeg skulle "døbe i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn, Sønnen, som er fuld af ^bnaåde og sandhed, og "Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen.

12 Og det skete, at Enok fortsatte med at opfordre alle folk, undtagen Kana'ans folk, til at omvende sig;

7 1a *cs* Guds sønner og døtre.
b Alma 40:11-14.
3a *cs* Forklarelse.
4a 1 Mos 32:30;

5 Mos 5:4;
Moses 1:2, 11, 31.
b Moses 1:4.
8a 2 Ne 26:33.
10a Moses 6:57.

cs Omvendelse.
11a *cs* Døbe, dåb.
b *cs* Naåde.
c *cs* Helligånden.

13 og så stor var Enoks ^atro, at han ledte Guds folk, og deres fjender kom for at kæmpe imod dem; og han talte Herrens ord, og jorden bævede, og ^bbjergene flygtede, ja, i overensstemmelse med hans befaling; og ^cfloderne med vand blev ændret i deres løb; og løvernes brøl hørtes fra ørkenen; og alle folkeslag frygtede såre, så ^dkraftfulde var Enoks ord, og så stor var kraften i det sprog, som Gud havde givet ham.

14 Der kom også et land op af havets dyb, og så stor var frygten hos Guds folks fjender, at de flygtede og holdt sig langt borte og gik over til det land, som var kommet op af havets dyb.

15 Og også landets ^akæmper holdt sig langt borte, og der udgik en forbandelse over alle mennesker, som kæmpede mod Gud;

16 og fra den tid af kom det til krige og blodsudgydelse blandt dem; men Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed.

17 ^aFrygt for Herren var over alle folkeslag, så stor var Herrens herlighed, som var over hans folk. Og Herren ^bvelsignede landet, og de blev velsignet på bjergene og på de høje steder og trivedes.

18 Og Herren kaldte sit folk ^aZION, fordi de var af ^bét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem.

19 Og Enok fortsatte med at prædike for Guds folk i retfærdighed. Og det skete i hans dage, at han byggede en by, som blev kaldt Hellighedens By, ja, ZION.

20 Og det skete, at Enok talte med Herren; og han sagde til Herren: ^aZion skal visselig bo i sikkerhed for evigt. Men Herren sagde til Enok: Zion har jeg velsignet, men resten af folket har jeg forbandet.

21 Og det skete, at Herren viste Enok alle jordens indbyggere, og han så, og se, Zion blev med tiden ^ataget op til himlen. Og Herren sagde til Enok: Se min bolig for evigt.

22 Og Enok så også resten af det folk, som var Adams sønner; og de var en blanding af alle Adams efterkommere, med undtagelse af Kains efterkommere, for Kains efterkommere var ^amørklødede og havde ikke plads blandt dem.

23 Og efter at Zion var blevet taget op til ^ahimlen, ^bskuede Enok, og se, ^calle jordens folkeslag så han for sig;

24 og der kom slægtled efter slægtled; og Enok var ^aløftet

13a cs Tro.
 b Matt 17:20.
 c Moses 6:34.
 d cs Magt;
 Præstedømme.
 15a 1 Mos 6:4;
 Moses 8:18.
 17a 2 Mos 23:27.

b 1 Krøn 28:7-8;
 1 Ne 17:35.
 18a cs Zion.
 b ApG 4:32;
 Fil 2:1-4.
 cs Enighed.
 20a Moses 7:62-63.
 cs Ny Jerusalem.

21a Moses 7:69.
 22a 2 Ne 26:33.
 23a cs Himlen.
 b cs Syn.
 c L&P 88:47;
 Moses 1:27-29.
 24a 2 Kor 12:1-4.

højt op, ja, i Faderens og Menneskesønnens skød; og se, Satans magt var over hele jordens overflade.

25 Og han så engle stige ned fra himlen; og han hørte en høj røst, som sagde: Ve, ve over jordens indbyggere.

26 Og han så Satan; og han havde en stor ^alænke i hånden, og den indhyllede hele jordens overflade i ^bmørke; og han så op og lo, og ^chans engle frydede sig.

27 Og Enok så ^aengle stige ned fra himlen og aflægge ^bvidnesbyrd om Faderen og Sønnen; og Helligånden faldt på mange, og de blev ved himlens kræfter taget op til Zion.

28 Og det skete, at himlens Gud så på resten af folket, og han græd; og Enok aflagde vidnesbyrd om det og sagde: Hvordan kan det være, at himlene græder og udgyder deres tårer som regn på bjergene?

29 Og Enok sagde til Herren: Hvordan kan det være, at du kan ^agræde, da du er hellig og er fra al evighed til al evighed?

30 Og om det var muligt, at mennesket kunne tælle de partikler, som udgør jorden, ja, ^amillioner af jorde som denne, ville det ikke være en begyndelse på antallet af alt det, som du har ^bskabt; og dine forhæng

er stadig spændt ud; og dog er du der, og dit skød er der, og du er også retfærdig, du er barmhjertig og godgørende for evigt;

31 og af alt, hvad du har skabt fra al evighed til al evighed, har du taget Zion op til dit eget skød; og intet andet end ^afred, ^bretfærdighed og ^csandhed er din trones bolig; og barmhjertighed skal udgå fra dit ansigt og ingen ende have; hvordan kan det da være, at du kan græde?

32 Herren sagde til Enok: Se, disse dine brødre; de er ^amine egne hænders værk, og jeg gav dem deres ^bkundskab den dag, jeg skabte dem; og i Edens have gav jeg mennesket dets ^chandlefrihed;

33 og til dine brødre har jeg sagt og også givet befaling om, at de skulle ^aelske hinanden, og at de skulle vælge mig, deres Fader; men se, de er uden hengivenhed, og de hader deres eget blod;

34 og ^amin harmes ild er optændt imod dem; og i mit hede mishag vil jeg sende ^boversvømmelserne ind over dem, for min heftige vrede er optændt imod dem.

35 Se, jeg er Gud; ^aHellighedens Menneske er mit navn, Rådernes Menneske er mit navn;

26a Alma 12:10-11.

b Es 60:1-2.

c Jud 1:6;

L&P 29:36-37.

27a cs Engle.

b cs Vidnesbyrd.

29a Es 63:7-10.

30a L&P 76:24;

Moses 1:33.

b cs Skabe.

31a cs Fred.

b cs Retfærdig,
retfærdighed.

c cs Sandhed.

32a Moses 1:4.

b cs Kundskab.

c cs Handlefrihed.

33a cs Kærlighed.

34a Es 30:27; Nah 1:6;

L&P 35:14.

b 1 Mos 7:4, 10;

Moses 8:17, 24.

cs Vandfloden.

35a Moses 6:57.

og Uendelig og Evig er også mit ^bnavn.

36 Derfor kan jeg række mine hænder ud og holde alt det, jeg har dannet, i dem, og mine ^aøjne kan også gennembore det; og af alt, hvad mine hænder har skabt, har der ikke været så stor ^bugudelighed som blandt dine brødre.

37 Men se, deres synder skal hvile på deres fædres hoved; Satan skal være deres fader, og elendighed skal være deres skæbne, og alle himlene skal græde over dem, ja, alt, hvad mine hænder har skabt; hvorfor skulle himlene da ikke græde, når de ser, at disse skal lide?

38 Men se, disse, som dine øjne nu hviler på, skal omkomme i oversvømmelserne; og se, jeg vil spærre dem inde; et ^afængsel har jeg beredt til dem.

39 Og ^aden, som jeg har udvalgt, har talt deres sag for mit ansigt. Derfor lider han for deres synder, for så vidt som de vil omvende sig på den dag, da min ^budvalgte vender tilbage til mig, og indtil den dag skal de være i ^cpine;

40 derfor, over dette skal himlene græde, ja, og alt, hvad mine hænder har skabt.

41 Og det skete, at Herren talte til Enok og fortalte Enok alt, hvad menneskebørnene ville

gøre; derfor kendte Enok til det og så på deres ugudelighed og deres elendighed og græd og strakte armene frem, og hans ^ahjerter svulmede og blev stort som evigheden; og hans indre blev rørt af medfølelse; og hele evigheden rystede.

42 Og Enok så også ^aNoa og hans ^bfamilie, at alle Noas sønners efterkommere skulle blive frelst med en timelig frelse;

43 derfor så Enok, at Noa byggede en ^aark; og at Herren tilsmilede den og holdt den i sin egen hånd; men over resten af de ugudelige kom oversvømmelserne og opslugte dem.

44 Og da Enok så dette, led hans sjæl bitterligt, og han græd over sine brødre og sagde til himlene: Jeg ^anægter at lade mig trøste! Men Herren sagde til Enok: Opløft dit hjerte og vær glad, og se.

45 Og det skete, at Enok så; og fra Noa så han alle jordens slægter; og han anrøbte Herren og sagde: Hvornår kommer Herrens dag? Hvornår bliver den Retfærdiges blod udgydt, så alle de, der sørger, kan blive ^ahelliggjort og få evigt liv?

46 Og Herren sagde: Det skal ske i ^atidens midte, i ugudelighedens og hævnens dage.

47 Og se, Enok så dagen for Menneskesønnens komme, ja, i

35^b Moses 1:3.

36^a L&P 38:2; 88:41;
Moses 1:35-37.

^b 1 Mos 6:5-6;
Moses 8:22, 28-30.

38^a 1 Pet 3:18-20.
cs Helvede.

39^a dvs Frelseren.

^b Moses 4:2;

Abr 3:27.

cs Jesus Kristus.

^c cs Fordømmelse.

41^a Mosi 28:3.

cs Medfølelse.

42^a cs Noa, bibelsk patriark.

^b Moses 8:12.

43^a 1 Mos 6:14-16;

Eter 6:7.

44^a Sl 77:3;

Eter 15:3.

45^a cs Helliggørelse.

46^a Moses 5:57.

kødet; og hans sjæl frydede sig, og han sagde: Den Retfærdige er blevet løftet op, og ^aLammet har været slagtet siden verdens grundlæggelse; og ved tro er jeg i Faderens skød, og se, ^bZion er hos mig.

48 Og det skete, at Enok så på ^ajorden; og han hørte en røst fra dens indre, som sagde: Ve, ve mig, menneskenes moder; jeg lider smerte, jeg er træt på grund af mine børns ugudelighed. Hvornår skal jeg ^bhvile og blive rensset for den ^ctilsølethed, som er udgået af mig? Hvornår vil min skaber helliggøre mig, så jeg kan hvile, og retfærdighed for en tid kan herske på min overflade?

49 Og da Enok hørte jorden klage, græd han og anråbte Herren og sagde: O Herre, vil du ikke nok have medlidenhed med jorden? Vil du ikke nok velsigne Noas børn?

50 Og det skete, at Enok vedblev med at anråbe Herren og sagde: Jeg beder dig, o Herre, i din Enbårnes, ja, Jesu Kristi, navn om, at du vil have barmhjertighed med Noa og hans efterkommere, så jorden aldrig mere skal blive dækket af vandfloderne.

51 Og Herren kunne ikke holde sig tilbage, og han sluttede pagt med Enok og svor

over for ham med en ed på, at han ville standse ^avandfloderne, at han ville tale til Noas børn;

52 og han udsendte en erklæring, der ikke kunne ændres, om, at en ^arest af hans efterkommere altid skulle findes blandt alle folkeslag, så længe som jorden består.

53 Og Herren sagde: Velsignet er han, gennem hvis efterkommere Messias skal komme; for han siger: Jeg er ^aMessias, ^bZions Konge, ^cHimlens Klippe, der er bred som evigheden; hver den, der kommer ind ad porten og ^dklatrer op ved mig, skal aldrig falde, velsignet er derfor de, om hvem jeg har talt, for de skal komme frem med ^esange om evigtvarende glæde.

54 Og det skete, at Enok anråbte Herren og sagde: Når Menneskesønnen kommer i kødet, skal jorden da hvile? Jeg beder dig, vis mig dette.

55 Og Herren sagde til Enok: Se, og han så og skuede ^aMenneskesønnen løftet op på ^bkorset på menneskenes vis;

56 og han hørte en høj røst; og himlene var tilsløret; og alt det, som Gud havde skabt, sørgede; og ^ajorden stønnede, og klipperne blev sønderbrudt; og de hellige ^bopstod og blev ^ckronet ved Menneskesønnens ^dhøjre hånd med kroner af herlighed;

47a cs Guds lam.

b Moses 7:21.

48a cs Jorden – Jordens renselse.

b Moses 7:54, 58, 64.

c cs Tilsølethed.

51a Sl 104:6-9.

52a Moses 8:2.

53a cs Messias.

b Matt 2:2; 2 Ne 10:14;

Alma 5:50;

L&P 128:22.

c Sl 71:3; 78:35; Hel 5:12.

cs Klippe.

d 2 Ne 31:19-20.

e cs Musik.

55a cs Menneskesønnen.

b 3 Ne 27:14.

cs Korsfæstelse.

56a Matt 27:45, 50-51.

b cs Opstandelse.

c cs Krone;

Ophøjelse.

d Matt 25:34.

57 og alle de ^aånder, som var i ^bfængsel, kom frem og stod ved Guds højre hånd; og de øvrige blev holdt tilbage i mørkets lænker indtil dommen på den store dag.

58 Og Enok græd igen og anråbte Herren og sagde: Hvor når skal jorden hvile?

59 Og Enok så Menneskesønnen stige op til Faderen; og han påkaldte Herren og sagde: Vil du ikke nok igen komme til jorden? Eftersom du er Gud, og jeg kender dig, og du har svoret over for mig og befalede mig, at jeg skulle bede i din Enbårnes navn, og du har dannet mig og givet mig ret til din trone, og ikke af mig selv, men i kraft af din egen nåde, derfor beder jeg dig, om du ikke nok igen vil komme til jorden.

60 Og Herren sagde til Enok: Så sandt som jeg lever, så kommer jeg i de ^asidste dage, i ugudelighedens og hævnens dage, for at opfylde den ed, som jeg har aflagt over for dig angående Noas børn;

61 og den dag skal komme, da ^ajorden skal hvile, men før den dag skal ^bhimlene blive formørket, og et ^cslør af mørke skal dække jorden; og himlene skal ryste og ligeså jorden, og der

skal være store trængsler blandt menneskenes børn, men ^dmit folk vil jeg bevare;

62 og ^aretfærdighed vil jeg sende ned fra himlen; og ^bsandhed vil jeg sende frem af ^cjorden for at ^dvidne om min Enbårne, hans ^eopstandelse fra de døde, ja, og også alle menneskers opstandelse; og retfærdighed og sandhed vil jeg lade skylle hen over jorden som med en flodbølge for at ^findsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig by, så mit folk kan binde op om deres lænder og se hen til tiden for mit komme; for dér skal min bolig være, og den skal hedde Zion, et ^gnyt Jerusalem.

63 Og Herren sagde til Enok: Da skal du og hele din ^aby møde dem der, og vi skal tage dem i vores favn, og de skal se os; og vi skal falde dem om halsen, og de skal falde os om halsen, og vi skal kysse hinanden;

64 og der skal min bolig være, og den skal være Zion, som skal komme frem fra alt det, som jeg har dannet, og i et ^atidsrum af et tusind år skal jorden ^bhvile.

65 Og det skete, at Enok så den dag, hvor Menneskesønnen skulle ^akomme i de sidste

57a cs Ånd.

b L&P 76:71-74; 88:99.

60a cs Sidste dage.

61a cs Jorden – Jordens endelige tilstand.

b L&P 38:11-12; 112:23.

c cs Slør.

d 1 Ne 22:15-22;

2 Ne 30:10.

62a Sl 85:12.

cs Gengivelse af evangeliet.

b cs Mormons Bog.

c Es 29:4.

d cs Vidnesbyrd.

e cs Opstandelse.

f cs Israel – Israels indsamling.

g cs Ny Jerusalem.

63a Åb 21:9-11;

L&P 45:11-12;

Moses 7:19-21.

64a cs Tusindårsriget.

b Moses 7:48.

65a Jud 1:14.

cs Andet komme, Jesu Kristi.

dage for at bo på jorden i retfærdighed i et tidsrum af et tusind år;

66 men før den dag så han store genvordigheder blandt de ugudelige; og han så også havet, at det var i oprør, og at menneskenes hjerte "svigtede dem, da de med frygt så frem til Gud den Almægtiges ^bdom, som skulle komme over de ugudelige.

67 Og Herren viste Enok alt, lige til verdens ende; og han så de retfærdiges dag, timen for deres forløsning, og modtog en fylde af "glæde;

68 og "alle Zions dage i Enoks dage var tre hundrede og femogtres år.

69 Og Enok og hele hans folk "vandrede med Gud, og han boede midt i Zion; og det skete, at Zion ikke var mere, for Gud tog den op i sit eget skød; og fra da af spredtes ordet: ZION ER FORSVUNDET.

KAPITEL 8 (Februar 1831)

Metusalem profeterer – Noa og hans sønner prædiker evangeliet – Der hersker stor ugudelighed – Opfordringen til omvendelse bliver overhørt – Gud beslutter udryddelsen af alt kød ved vandfloden.

Og alle Enoks dage blev fire hundrede og tredive år.

2 Og det skete, at ^aMetusalem,

Enoks søn, ikke blev taget op, for at Herrens pagter, som han sluttede med Enok, kunne blive opfyldt; for han indgik visselig en pagt med Enok om, at Noa skulle komme fra hans lænders frugt.

3 Og det skete, at Metusalem profeterede, at fra hans lænder skulle alle jordens riger nedstamme (gennem Noa); og han følte sig stolt deraf.

4 Og der opstod stor hungersnød i landet, og Herren forbandede jorden med en hård forbandelse, og mange af dens indbyggere døde.

5 Og det skete, at Metusalem levede et hundrede og syvogfirs år og fik Lemek;

6 og Metusalem levede, efter at han havde fået Lemek, syv hundrede og toogfirs år og fik sønner og døtre;

7 og alle Metusalems dage blev ni hundrede og niogtres år, og han døde.

8 Og Lemek levede et hundrede og toogfirs år og fik en søn,

9 og han gav ham navnet "Noa, idet han sagde: Denne søn skal trøste os, hvad angår vore hænders arbejde og slid på grund af ^bjorden, som Herren har forbandet.

10 Og Lemek levede, efter at han havde fået Noa, fem hundrede og femoghalvfems år og fik sønner og døtre;

11 og alle Lemeks dage blev

66a Es 13:6-7.

^b cs Dom, den endelige.

67a cs Glæde.

68a 1 Mos 5:23;

Moses 8:1.

69a 1 Mos 5:24;

Moses 6:34.

cs Vandre, vandre med Gud.

8 2a cs Metusalem.

9a cs Noa, bibelsk

patriark.

^b Moses 4:23.

syv hundrede og syvoghalvfjerds år, og han døde.

12 Og Noa var fire hundrede og halvtreds år gammel og fik ^aJafet; og toogfyrrer år senere fik han ^bSem med hende, som var mor til Jafet, og da han var fem hundrede år gammel, fik han ^cKam.

13 Og ^aNoa og hans sønner ^blyttede til Herren og gav agt, og de blev kaldt ^cGuds sønner.

14 Og da disse mænd begyndte at mangfoldiggøre sig på jordens overflade, og der blev født dem døtre, så ^amenneskenes sønner, at disse døtre var skønne, og de tog sig hustruer efter deres eget valg.

15 Og Herren sagde til Noa: Dine sønners døtre har ^asolgt sig selv; og se, min vrede er blevet optændt imod menneskenes sønner, for de vil ikke give agt på min røst.

16 Og det skete, at Noa profeterede og underviste i det, der hører Gud til, ligesom det var i begyndelsen.

17 Og Herren sagde til Noa: Min Ånd skal ikke stedse ^akæmpe med mennesket, for det skal vide, at alt ^bkød skal dø; dog skal dets dage være et hundrede og tyve år; og hvis menneskene ikke omvender sig,

vil jeg sende ^avandfloderne ind over dem.

18 Og i de dage var der ^akæmper på jorden, og de stræbte Noa efter livet for at berøve ham det; men Herren var med Noa, og Herrens ^bkraft var over ham.

19 Og Herren ^aordinerede ^bNoa til sin egen ^corden og befalede ham, at han skulle drage ud og ^dkundgøre hans evangelium til menneskenes børn, ligesom Enok fik besked på at gøre.

20 Og det skete, at Noa opfordrede menneskenes børn til, at de skulle ^aomvende sig, men de lyttede ikke til hans ord;

21 og det skete også, efter at de havde hørt ham, at de kom hen til ham og sagde: Se, vi er Guds sønner; har vi ikke taget menneskenes døtre til os? Og ^aspiser og drikker vi ikke og gifter os og bortgifter? Og vore hustruer føder os børn, og de er mægtige mænd, som er ligesom mænd i fordums dage, mænd af stor berømmelse. Og de lyttede ikke til Noas ord.

22 Og Gud så, at ^amenneskenes ugudelighed var blevet stor på jorden; og enhver var opblæst i sit eget hjertes

12a 1 Mos 5:32. cs Jafet. b cs Sem. c cs Kam.	ægteskab. 17a 2 Ne 26:11; Eter 2:15; L&P 1:33.	19a L&P 107:52. cs Ordinare. b Abr 1:19. c cs Melkisedekske præstedømme. d cs Missionering.
13a L&P 138:41. cs Gabriel. b cs Lydighed. c cs Guds sønner og døtre.	b 2 Ne 9:4. cs Kød. c 1 Mos 7:4, 10; Moses 7:34.	20a cs Omvendelse. 21a Matt 24:38-39; JS-M 1:41.
14a Moses 5:52.	18a 1 Mos 6:4; 4 Mos 13:33.	22a 1 Mos 6:5; Moses 7:36-37.
15a cs Ægteskab – Blandet	b cs Magt.	

indbildning og ^btanker, der bestandigt kun var onde.

23 Og det skete, at Noa fortsatte med at ^aprædike for folket, idet han sagde: Lyt og giv agt på mine ord;

24 ^atro og omvend jer fra jeres synder og bliv ^bdøbt i Jesu Kristi, Guds Søns navn, ligesom vore fædre, så skal I få Helligånden, så I kan få ^calt tilkendegivet; og hvis I ikke gør dette, kommer vandfloderne ind over jer! Men de hørte ikke efter.

25 Og Noa var ked af, og det skar ham i hjertet, at Herren havde dannet mennesket på jorden, og det voldte ham sorg i hjertet.

26 Og Herren sagde: Jeg vil ^audrydde mennesket, som jeg har skabt, fra jordens overflade, både menneske og dyr, og de krybende dyr og luftens

fugle; for Noa er ked af, at jeg har skabt dem, og at jeg har dannet dem; og han har påkaldt mig, for de har stræbt ham efter livet.

27 Og således fandt Noa ^anåde for Herrens øjne; for Noa var en retfærdig mand og ^bfuldkommen i sin slægt; og han ^cvandrede med Gud, ligesom hans tre sønner Sem, Kam og Jafet også gjorde.

28 Jorden var ^afordærvet i Guds øjne, og den var fyldt med vold.

29 Og Gud så ned på jorden, og se, den var fordærvet, for alt kød havde fordærvet sin levevis på jorden.

30 Og Gud sagde til Noa: Jeg ser, at jeg må gøre ende på alt kød, for jorden er fyldt med vold, og se, jeg vil ^audrydde alt kød fra jorden.

22b Mosi 4:30;
Alma 12:14.
cs Tanker.
23a cs Prædike.
24a cs Tro.
b cs Døbe,

dåb – Dåbskrav.
c 2 Ne 32:2-5.
26a cs Jorden – Jordens
renselse.
27a cs Nåde.
b 1 Mos 6:9.

c cs Vandre, vandre
med Gud.
28a 1 Mos 6:11-13.
30a L&P 56:3.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAM'S BOG

Nr. 1

FORKLARING

Fig. 1. Herrens engel.

Fig. 2. Abraham fastgjort på et alter.

Fig. 3. Elkenas afgudsdyrkende præst, der forsøger at bringe Abraham som offer.

Fig. 4. Det alter, hvorpå de afgudsdyrkende præster bringer ofre, og som står foran Elkenas, Libnas, Mahmakras, Korashes og Faraos guder.

Fig. 5. Elkenas afgud.

Fig. 6. Libnas afgud.

Fig. 7. Mahmakras afgud.

Fig. 8. Korashes afgud.

Fig. 9. Faraos afgud.

Fig. 10. Abraham i Egypten.

Fig. 11. Skal forestille himlens søjler, sådan som egypterne opfattede dem.

Fig. 12. Rakijang, hvilket betyder kuppel, eller hvælving over vores hoved; men i dette tilfælde, hvad angår dette emne, opfattede egypterne det som shama, det, der er højt oppe, eller himlene, svarende til det hebraiske ord shamajim.

ABRAHAM'S BOG

OVERSAT FRA PAPYRUS, AF JOSEPH SMITH

En oversættelse af nogle ældgamle optegnelser, som fra Egyptens katakomber er faldet i vore hænder. Abrahams skrifter, kaldet Abrahams Bog, skrevet ved hans egen hånd på papyrus, mens han var i Egypten.

KAPITEL 1

Abraham stræber efter den patriarkalske ordens velsignelser – Han bliver forfulgt af falske præster i Kaldæa – Jahve redder ham – Egyptens oprindelse og styreform bliver forklaret.

I ^aKALDÆERNES land, der hvor mine fædre boede, indså jeg, ^bAbraham, at det var nødvendigt for mig at finde et ^candet sted at bo;

2 og da jeg forstod, at der var større ^alykke og fred og ^bhvile for mig, stræbte jeg efter at få fædrenes velsignelser og den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at kunne forvalte disse, idet jeg selv stræbte efter at leve ^cretfærdigt og også ønskede at blive en, der besad stor ^dkundskab, og at blive en, der mere ihærdigt stræbte efter at leve retfærdigt og at besidde en større kundskab og at blive fader til mange folkeslag, en fredsfyrste, og ønskede at modtage vejledning og at holde

Guds befalinger, blev jeg retmæssig arving, en ^ehøjpræst, der besad den ^fret, som tilhørte fædrene.

3 Den blev ^aoverdraget mig fra fædrene; den kom fra fædrene fra tidernes begyndelse, ja, helt fra begyndelsen, eller fra før jordens grundlæggelse op til nærværende tid, nemlig den ret, som tilhører den ^bførstefødte, eller det første menneske, som er ^cAdam, eller den første fader, gennem fædrene til mig.

4 Jeg stræbte efter at få præstedømmet ^aoverdraget i overensstemmelse med Guds bestemmelse til fædrene med hensyn til efterkommerne.

5 Mine ^afædre, som havde vendt sig fra deres retfærdige levevis og fra de hellige befalinger, som Herren deres Gud havde givet dem, til ^btilbedelse af hedningernes guder, afslog fuldstændigt at lytte til min røst;

6 for deres hjerte var optaget af at gøre ondt og var

1 1a cs Ur.
b cs Abraham.
c ApG 7:2-4.
2a cs Glæde.
b cs Hvile.
c cs Retfærdig,
retfærdighed.

d L&P 42:61.
cs Kundskab.
e cs Højpræst.
f cs Melkisedekske
præstedømme.
3a L&P 84:14.
b L&P 68:17.

cs Førstefødte.
c Moses 1:34.
cs Adam.
4a cs Førstefødselsret.
5a 1 Mos 12:1.
b cs Afgudsdyrkelse.

fuldstændig vendt til "Elkenas gud og Libnas gud og Mahmakras gud og Korashs gud og Faraos, Egyptens konges, gud;

7 derfor vendte de deres hjerte til hedningernes ofringer ved at ofre deres børn til disse stumme afguder og lyttede ikke til min røst, men forsøgte at berøve mig livet ved Elkenas præsts hånd. Elkenas præst var også Faraos præst.

8 Se, på den tid var det skik for Faraos, Egyptens konges, præst, at ofre mænd, kvinder og børn som et offer til disse fremmede guder på det alter, der var blevet bygget i Kaldæas land.

9 Og det skete, at præsten bragte et offer til Faraos gud og også til Shagrils gud, helt efter egypternes skik. Se, Shagrils gud var solen.

10 Endog et barn ofrede Faraos præst som takoffer på alteret, som stod ved den høj, der hed Potifars Høj, hvor Olishems slette begynder.

11 Se, på dette alter havde denne præst på én gang ofret tre jomfruer, som var døtre af Onita, der var af kongelig afstamning direkte fra "Kams lænder. Disse jomfruer blev ofret på grund af deres dyd; de ville ikke ^bbøje sig for at tilbede guder af træ eller sten; derfor blev de dræbt på dette alter, og det blev gjort efter egypternes skik.

12 Og det skete, at præsterne øvede vold mod mig for også at

slå mig ihjel, ligesom de havde gjort med disse jomfruer på dette alter; og for at I kan få en viden om dette alter, henviser jeg til afbildningen i begyndelsen af denne optegnelse.

13 Det var udformet som en seng, sådan som man har dem blandt kaldæerne, og det stod foran Elkenas, Libnas, Mahmakras og Korashs guder og også en gud, som lignede Faraos, Egyptens konges, gud.

14 For at I kan få en forståelse af disse guder, har jeg givet jer et billede af dem i de figurer, der er i begyndelsen, hvilken slags figurer kaldæerne kalder rahlinos, der betyder hieroglyffer.

15 Og da de rakte hænderne ud efter mig, for at de kunne ofre mig og berøve mig livet, se, da opløftede jeg min røst til Herren min Gud, og Herren "lyttede og hørte, og han fyldte mig med et syn fra den Almægtige, og englen fra hans nærhed stod hos mig og ^bløste straks mine bånd;

16 og hans røst lød til mig: Abraham, Abraham, se, mit navn er "Jahve, og jeg har hørt dig og er kommet ned for at udfri dig og for at føre dig bort fra din fars hus og fra alle dine slægtninge til et ^bfremmed land, som du ikke kender til;

17 og dette fordi de har vendt hjertet bort fra mig for at dyrke Elkenas gud og Libnas gud og Mahmakras gud og Korashs

6a dvs afguderne, som illustreret i Abr, Fak. 1.

11a gs Kam.
b Dan 3:13-18.
15a Mosi 9:17-18.

b Abr 2:13.
16a gs Jahve.
b gs Forjættet land.

gud og Faraos, Egyptens konges, gud; derfor er jeg kommet ned for at hjem søge dem og for at udrydde ham, der har løftet sin hånd mod dig, Abraham, min søn, for at berøve dig livet.

18 Se, jeg vil lede dig ved hånden, og jeg vil tage dig til mig og sætte mit navn på dig, nemlig din fars "præstedømme, og min kraft skal være over dig.

19 Ligesom det gik med Noa, således skal det gå med dig; men ved din tjenestegerning skal mit "navn blive kendt på jorden for evigt, for jeg er din Gud.

20 Se, Potifars Høj lå i "Urs land i Kaldæa. Og Herren nedrev Elkenas alter og landets guders alter og ødelagde dem fuldstændigt og slog præsten, så han døde; og der blev stor sorg i Kaldæa og også ved Faraos hof, hvilket farao betyder konge af kongeligt blod.

21 Se, denne konge af Egypten nedstammede fra "Kams lænder og havde ved afstamning del i ^bkana'anitternes blod.

22 Fra denne slægt nedstammede alle egypterne, og således blev kana'anitternes blod bevareret i landet.

23 "Egyptens land blev først opdaget af en kvinde, der var datter af Kam og datter af Egyptus, hvilket på kaldæisk betyder Egypten, hvilket betyder det, der er forbudt;

24 da denne kvinde opdagede landet, stod det under vand, og hun lod siden hen sine sønner bosætte sig i det; og på denne måde nedstammede fra Kam den race, som videreførte forbandelsen i landet.

25 Se, den første styreform i Egypten blev grundlagt af Farao, den ældste søn af Egyptus, Kams datter, og den var efter Kams styreform, som var patriarkalsk.

26 Farao, som var en retfærdig mand, grundlagde sit rige og dømte sit folk med visdom og retfærdighed alle sine dage, idet han ihærdigt forsøgte at efterligne den orden, som var blevet grundlagt af fædrene i de første slægtled i den første patriarkalske regeringstids dage, nemlig i Adams regeringstid og også i Noas, hans fader, som velsignede ham med jordens "velsignelser og med visdommens velsignelser, men forbandede ham hvad angår præstedømmet.

27 Se, eftersom Farao var af den slægtslinje, igennem hvilken han ikke kunne få retten til "præstedømmet, på trods af at faraoerne ivrigt gjorde krav på at have den fra Noa gennem Kam, blev min far derfor vildledt af deres afgudsdyrkelse;

28 men jeg vil siden hen forsøge at fremstille det historiske forløb fra mig selv tilbage til

18a *cs* Præstedømme.

19a 1 Mos 12:1-3.

20a 1 Mos 11:28;

Abr 2:4.

21a 1 Mos 10:6;

Sl 78:51;

Moses 8:12.

b Moses 7:6-8.

cs Kana'an,

kana'anæer.

23a *cs* Egypten.

26a *cs* Velsigne.

27a OE 2.

cs Præstedømme.

begyndelsen af skabelsen, for "optegnelserne er faldet mig i hænde, og jeg har dem stadig i min besiddelse på dette tidspunkt.

29 Se, efter at Elkenas præst var blevet slået, så han døde, blev dét opfyldt, som var blevet sagt til mig angående Kaldæas land, at der skulle blive hungersnød i landet.

30 I overensstemmelse hermed herskede der hungersnød i hele Kaldæas land, og min far led store kvaler på grund af hungersnøden, og han omvendte sig fra det onde, som han havde besluttet at gøre imod mig, at berøve mig "livet.

31 Men fædrenes, nemlig patriarkernes, optegnelser angående retten til præstedømmet har Herren min Gud bevaret i mine hænder; jeg har derfor bevaret en kundskab om skabelsens begyndelse og også om "planeterne og om stjernerne, sådan som den blev kundgjort for fædrene, helt indtil denne dag, og jeg vil forsøge at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for min efterslægt, som kommer efter mig.

KAPITEL 2

Abraham forlader Ur for at drage til Kana'an – Jahve viser sig for ham i Karan – Alle evangeliets

velsignelser bliver lovet hans efterkommere og gennem hans efterkommere alle – Han drager til Kana'an og videre til Egypten.

SE, Gud Herren lod hungersnøden blive streng i Urs land, således at "Haran, min bror, døde; men ^bTera, min far, boede stadig i Urs land i Kaldæa.

2 Og det skete, at jeg, Abraham, tog "Saraj til hustru, og ^bNakor, min bror, tog Milka, som var Harans datter, til hustru.

3 Se, Herren havde "sagt til mig: Abraham, drag ud fra dit land og væk fra din slægt og fra din fars hus til et land, som jeg vil vise dig.

4 Derfor forlod jeg kaldæernes land "Ur for at drage ind i Kana'ans land; og jeg tog Lot, min brorsøn, og hans hustru og Saraj, min hustru, med; og også min ^bfar fulgte efter mig til det land, som vi kaldte Karan.

5 Og hungersnøden tog af; og min far blev i Karan og boede der, da der fandtes mange flokke i Karan; og min far vendte sig igen til sin "afgudsdyrkelse, derfor forblev han i Karan.

6 Men jeg, Abraham, og "Lot, min brorsøn, bad til Herren, og ^bHerren viste sig for mig og sagde til mig: Bryd op, og tag Lot med dig, for jeg har til

28^a Moses 6:5.
cs Mindebog.

30^a Abr 1:7.

31^a Abr 3:1-18.

2 1^a 1 Mos 11:28.

^b 1 Mos 11:24-26;

1 Krøn 1:26.

2^a 1 Mos 11:29.

cs Sara.

^b 1 Mos 11:27; 22:20-24.

3^a 1 Mos 12:1; ApG 7:1-3.

4^a Neh 9:7.

^b 1 Mos 11:31-32.

5^a Jos 24:2.

6^a cs Lot.

^b 1 Mos 17:1.

cs Jesus Kristus –
Kristi forudtilværelse.

hensigt at føre dig ud af Karan og at gøre dig til en tjener, der skal bære mit ^cnavn i et ^dfremmed land, som jeg vil give dine efterkommere efter dig til evigtvarende ejendom, hvis de giver agt på min røst.

7 For jeg er Herren din Gud; jeg bor i himlen; jorden er min ^afodskammel; jeg udstrækker min hånd over havet, og det adlyder min røst; jeg gør vinden og ilden til min ^bvogn; jeg siger til bjergene: Vig bort herfra! Og se, de bliver taget bort af en hvirvelvind på et øjeblik, pludseligt.

8 Mit navn er ^aJahve, og jeg ^bkender enden fra begyndelsen; derfor skal min hånd være over dig.

9 Og jeg vil gøre dig til et stort folkeslag, og jeg vil ^avelsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle folkeslag, og du skal være en velsignelse for dine efterkommere efter dig, så de i deres hænder skal bære denne tjenestegering og dette ^bpræstedømme til alle folkeslag.

10 Og jeg vil velsigne dem ved dit navn; for så mange, som antager dette ^aevangelium, skal kaldes ved dit navn og skal blive regnet for dine

^befterkommere og skal rejse sig og prise dig som deres ^cfader;

11 og jeg vil ^avelsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, som forbander dig; og i dig (det vil sige i dit præstedømme), og i dine ^befterkommere (det vil sige dit præstedømme), for jeg giver dig løfte om, at denne ^cret skal vedblive hos dig og hos dine efterkommere efter dig (det vil sige de bogstavelige efterkommere, eller de legemlige efterkommere), skal alle jordens slægter blive velsignet, nemlig med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, nemlig evigt liv.

12 Se, efter at Herren var hørt op med at tale til mig og havde vendt ansigtet bort fra mig, sagde jeg i hjertet: Din tjener har ihærdigt ^asøgt dig; nu har jeg fundet dig.

13 Du sendte din engel for at ^audfri mig fra Elkenas guder, og jeg vil gøre vel i at give agt på din røst, lad derfor din tjener rejse sig og drage bort i fred.

14 Så drog jeg, Abraham, af sted, sådan som Herren havde sagt til mig, og Lot med mig; og jeg, Abraham, var ^atoogtres år gammel, da jeg drog ud fra Karan.

6c 1 Mos 12:2-3;
Abr 1:19.

d 1 Mos 13:14-15; 17:8;
2 Mos 33:1.
cs Forjættet land.

7a 1 Ne 17:39;
L&P 38:17.

b Es 66:15-16.

8a cs Jahve.

b cs Alvidende.

9a 1 Ne 17:40;
2 Ne 29:14;

3 Ne 20:27;
Morm 5:20.

cs Abraham –
Abrahams
efterkommere.

b L&P 84:17-19;
Moses 6:7.
cs Melkisedekske
præstedømme.

10a Gal 3:7-9.

b 1 Mos 13:16;
Gal 3:29;

2 Ne 30:2.

c cs Patriark.

11a cs Abrahamske pagt.

b Es 61:9.

c cs Førstefødselsret;
Israel;
Præstedømme.

12a L&P 88:63.

13a Abr 1:15-17.

14a 1 Mos 12:4-5.

15 Og jeg tog ^aSaraj, som jeg tog til hustru, mens jeg var i ^bUr i Kaldæa, og Lot, min brorsøn, og al den ejendom, som vi havde samlet, og de sjæle, som vi havde ^cvundet i Karan, og vi begav os på vej mod ^aKana'ans land og boede i telt undervejs dertil;

16 derfor var evigheden vort dække og vor ^aklippe og vor frelse, mens vi rejste fra Karan gennem Jershon for at komme til Kana'ans land.

17 Se, jeg, Abraham, byggede et ^aalter i Jershons land og bragte et offer til Herren og bad om, at ^bhungersnøden måtte blive afvendt fra min fars hus, så de ikke skulle omkomme.

18 Og derpå drog vi fra Jershon gennem landet til stedet Sikem; det lå på Mores sletter, og vi var allerede nået ind i grænseegnene af ^akana'anitternes land, og jeg bragte ^bslagtofre der på Mores sletter og påkaldte inderligt Herren, fordi vi allerede var kommet ind i dette afgudsdyrkende folks land.

19 Og Herren viste sig for mig som svar på mine bønner og sagde til mig: Dine efterkommere vil jeg give dette ^aland.

20 Og jeg, Abraham, brød op fra det sted, hvor det alter, som jeg havde bygget til Herren, stod, og flyttede derfra til et bjerg øst for ^aBetel og slog mit telt op dér – Betel mod vest og

^bAj mod øst – og dér byggede jeg et andet alter til Herren og ^cpåkaldte igen Herrens navn.

21 Og jeg, Abraham, rejste videre, stadig mod syd; og der var en vedvarende hungersnød i landet; og jeg, Abraham, besluttede at drage ned til Egypten for at tage ophold der, for hungersnøden blev meget alvorlig.

22 Og det skete, da jeg nærmede mig Egypten, at Herren sagde til mig: Se, ^aSaraj, din hustru, er en meget smuk kvinde at se på;

23 derfor vil det ske, når egypterne ser hende, at de siger: Hun er hans hustru! Og de vil dræbe dig, men de vil lade hende leve; se derfor til, at I gør som følger:

24 Lad hende sige til egypterne, at hun er din søster, så skal din sjæl leve.

25 Og det skete, at jeg, Abraham, fortalte Saraj, min hustru, alt, hvad Herren havde sagt til mig. Sig derfor til dem, beder jeg dig, at du er min søster, så det må gå mig vel på grund af dig, og så min sjæl skal leve takket være dig.

KAPITEL 3

Abraham lærer om solen, månen og stjernerne ved hjælp af Urim og Tummim – Herren åbenbarer for

15a cs Sara.
b cs Ur.
c cs Omvendelse.
d cs Kana'an,
kana'anæer.
16a cs Klippe.

17a cs Alter.
b Abr 1:29.
18a 1 Mos 12:6.
b cs Ofre.
19a 1 Mos 13:12-15; 17:8;
2 Mos 3:1-10;

4 Mos 34:2.
cs Forjættet land.
20a cs Betel.
b 1 Mos 13:3-4.
c 1 Mos 12:8.
22a 1 Mos 12:11-13.

ham, at ånderne er evige af natur – Han lærer om det førjordiske liv, forudordination, skabelsen, udvælgelsen af en forløser og menneskets anden prøvestand.

Og jeg, Abraham, havde "Urim og Tummim, som Herren min Gud havde givet mig i kaldæernes Ur;

2 og jeg så "stjernerne, at de var meget store, og at en af dem var nærmest Guds trone; og der var mange store, som var tæt på den;

3 og Herren sagde til mig: Disse er de styrende; og navnet på den store er "Kolob, fordi den er nær ved mig, for jeg er Herren din Gud. Jeg har sat denne til at styre alle dem, som tilhører samme orden som den, hvorpå du står.

4 Og Herren sagde til mig ved Urim og Tummim, at Kolob med hensyn til sine omdrejningers tider og årstider var efter Herrens vis; at én omdrejning var en "dag for Herren efter hans måde at regne på, og at den er ^bét tusind år efter den tid, der er givet for den, hvorpå du står. Dette er således, Herrens tid regnes i overensstemmelse med, hvordan den regnes på Kolob.

5 Og Herren sagde til mig: Den planet, som er det mindste lys, mindre end det, som skal herske over dagen, nemlig natten, er over eller større end den, hvorpå du står, hvad

tidsregning angår, for den bevæger sig langsommere, hvad angår orden; dette er i overensstemmelse med den fastlagte orden, for den står over den jord, hvorpå du står; derfor regnes dens tid ikke så talrig, hvad angår dens antal af dage og af måneder og af år.

6 Og Herren sagde til mig: Se, Abraham, disse "to kendsgerninger står fast, se, dine øjne ser det; det er givet dig at kende tiderne, som de regnes, og den fastsatte tid, ja, den fastsatte tid på den jord, hvorpå du står, og den fastsatte tid for det største lys, som er sat til at herske over dagen, og den fastsatte tid for det mindste lys, som er sat til at herske over natten.

7 Se, den fastsatte tid for det mindste lys er, med hensyn til hvordan den regnes, en længere tid, sammenlignet med hvordan tiden regnes for den jord, som du står på.

8 Og hvor disse to kendsgerninger står fast, skal der være endnu en kendsgerning over dem, det vil sige, at der vil være endnu en planet, hvor tiden regnes endnu længere.

9 Og således vil der være en måde at regne tiden på for en planet over en anden, indtil du kommer i nærheden af Kolob, hvilken Kolob er efter den måde, hvorpå Herrens tid regnes; hvilken Kolob er sat nær Guds trone til at styre alle de

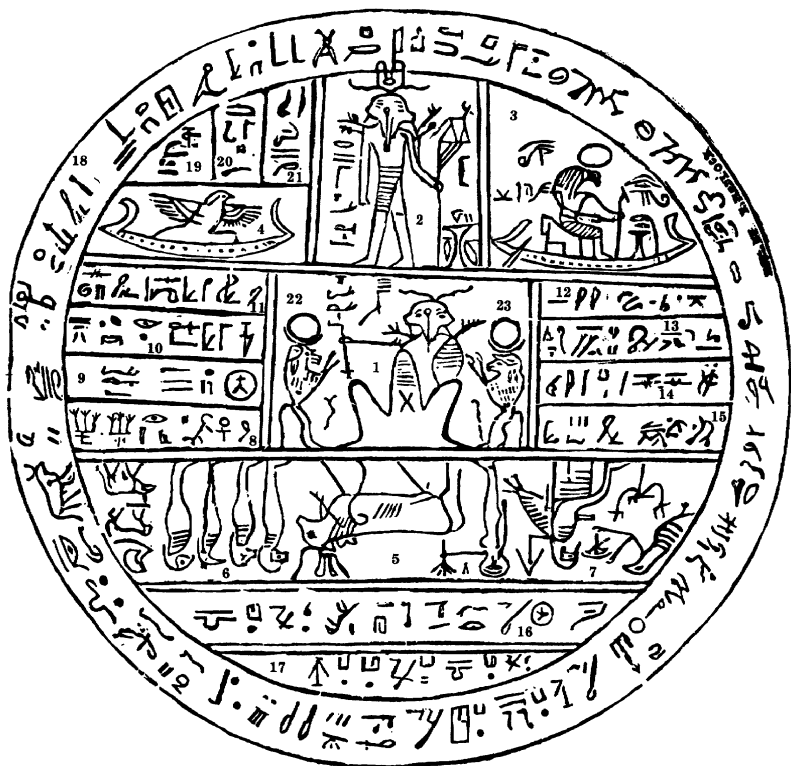
3 1a 2 Mos 28:30;
Mosi 8:13; 28:13-16;
JS-H 1:35.
cs Urim og Tummim.

2a Abr 1:31.
3a Se Abr, Fak. 2, fig. 1-5.
cs Kolob.
4a Abr 5:13.

b Sl 90:4;
2 Pet 3:8.
6a Abr 3:16-19.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAMAS BOG

Nr. 2

FORKLARING

Fig. 1. Kolob, hvilket betyder det første, som blev skabt, og som er nærmest ved det celestiale, eller der, hvor Gud bor. Først med hensyn til at styre, sidst hvad angår tidsregning. Tidsregningen i henhold til celestial tid, efter denne celestiale tid regnes én dag for en alen. Én dag på Kolob svarer til tusind år efter tidsregningen på denne jord, som af egypterne kaldes Jah-oh-eh.

Fig. 2. Befinder sig nær ved Kolob, bliver af egypterne kaldt Oliblish, hvilket er den næstøverste styrende planet i nærheden af det celestiale, eller det sted, hvor Gud bor; besidder også nøglen til magt, hvad andre planeter angår; sådan som det blev åbenbaret af Gud for Abraham, mens han bragte slagtoffer på et alter, som han havde bygget til Herren.

Fig. 3. Skal forestille Gud, der sidder på sin trone, iklædt magt og myndighed, med en krone af evigt lys på sit hoved; forestiller også det hellige præstedømmes vigtige nøgleord, sådan som de blev åbenbaret for Adam i Edens have, ligesom de også blev det for Set, Noa, Melkisedek, Abraham og alle, for hvem præstedømmet er blevet åbenbaret.

Fig. 4. Svarer til det hebraiske ord rakijang, der betyder kuppel, eller himmelhvælvingen; også et numerisk tegn, der på egyptisk betyder ét tusind; svarer til tidsregningen for Oliblish, der er identisk med Kolob med hensyn til dens omdrejning og tidsregning.

Fig. 5. Kaldes på egyptisk Enish-go-on-dosh; dette er også en af de styrende planeter og siges af egypterne at være solen og at låne sit lys fra Kolob ved hjælp af Kae-e-vanrash, som er den store nøgle, eller med andre ord den styrende magt, som styrer femten andre faste planeter, eller stjerner, og ligeså floise, eller månen, jorden og solen i deres årlige omdrejninger. Denne planet får sin kraft ved hjælp af kli-flos-is-es, eller ha-ko-ka-bim, de stjerner, som symboliseres af figurerne 22 og 23, og som får lys fra Kolobs omdrejninger.

Fig. 6. Forestiller denne jord med dens fire verdenshjørner.

Fig. 7. Forestiller Gud, der sidder på sin trone og gennem himlene åbenbarer præstedømmets vigtige nøgleord; ligesom også Helligåndens tegn til Abraham i skikkelse af en due.

Fig. 8. Indeholder tekst, som ikke kan åbenbares for verden, men kan modtages i Guds hellige tempel.

Fig. 9. Bør ikke åbenbares på nuværende tidspunkt.

Fig. 10. Ditto.

Fig. 11. Ditto. Hvis verden kan tyde disse tal, så lad det ske. Amen.

Figurerne 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 og 21 vil blive givet, når Herren anser tiden for at være inde.

Ovenstående oversættelse er givet i den udstrækning, som vi på nuværende tidspunkt har ret til at give den.

planeter, som tilhører "samme orden som den, hvorpå du står.

10 Og det er givet dig at kende den fastsatte tid for alle de stjerner, som er sat til at give lys, indtil du kommer nær Guds trone.

11 Således "talte jeg, Abraham, med Herren ansigt til ansigt, som et menneske taler med et andet; og han fortalte mig om det, som hans hænder havde dannet;

12 og han sagde til mig: Min søn, min søn (og hans hånd var strakt ud), se, jeg vil vise dig alle disse. Og han lagde sin hånd over mine øjne, og jeg så de ting, som hans hænder havde dannet, hvilke var mange; og de mangfoldiggjordes for mine øjne, og jeg kunne ikke se enden på dem.

13 Og han sagde til mig: Dette er shineha, hvilket er solen. Og han sagde til mig: Kokob, hvilket er stjerne. Og han sagde til mig: Olea, hvilket er månen. Og han sagde til mig: Kokabim, hvilket betyder stjerner, eller alle de store lys, som var på himmelhvælvingen.

14 Og det var ved nattetide, at Herren talte disse ord til mig: Jeg vil "mangfoldiggøre dig og dine ^befterkommere efter dig ligesom disse; og hvis du kan tælle ^cantallet af sandkorn, således skal antallet af dine efterkommere blive.

15 Og Herren sagde til mig:

Abraham, jeg viser dig dette, inden du drager ind i Egypten, så du kan kundgøre alle disse ord.

16 Hvis der eksisterer to ting, og den ene er over den anden, må der være større ting over dem; derfor er "Kolob den største af alle de kokabim, som du har set, fordi den er nærmest mig.

17 Se, hvis der er to ting, den ene over den anden, og hvis månen er over jorden, så kan det være, at der findes en planet eller en stjerne over den; og der er intet, som Herren din Gud i hjertet sætter sig for at gøre, uden at han "gør det.

18 Hvorom det nu end er, så dannede han den stjerne, der er større; på samme måde er det også sådan, at hvis der er to ånder, og den ene er mere intelligent end den anden, så har disse to ånder dog, skønt den ene er mere intelligent end den anden, ingen begyndelse; de eksisterede forud, de får ingen ende, de skal eksistere herefter, for de er "olam, eller evige.

19 Og Herren sagde til mig: Disse to kendsgerninger står fast, at der findes to ånder, den ene mere intelligent end den anden; der skal være en anden, som skal være mere intelligent end de; jeg er Herren din Gud, jeg er "mere intelligent end dem alle.

9a L&P 88:37-44.

11a 1 Mos 17:1;
4 Mos 12:5-8.

14a Abr 2:9.
b 1 Mos 13:16;
L&P 132:30.

c 1 Mos 22:17;
Hos 2:1.

16a Abr 3:3.
17a Job 9:4-12.

18a Olam er en
translitteration af et

hebraisk ord, som
betyder »evig«.

19a Es 55:8-9.
gs Alvidende.

20 Herren din Gud sendte sin engel for at "udfri dig af hænderne på Elkenas præst.

21 Jeg bor midt blandt dem alle; jeg er derfor nu kommet ned til dig for at kundgøre dig "det, som mine hænder har dannet, i dette overgår min ^bvisdom dem alle, for jeg hersker i himlene oventil og på jorden nedentil med al visdom og klogskab over alle de intelligenser, dine øjne har set fra begyndelsen; jeg kom i begyndelsen ned midt blandt alle de intelligenser, du har set.

22 Se, Herren havde vist mig, Abraham, de "intelligenser, som var blevet organiseret, ^bfør verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de "ædle og store;

23 og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt blandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine herskere; for han stod blandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode; og han sagde til mig: Abraham, du er en af dem; du blev "udvalgt, før du blev født.

24 Og imellem dem stod der "én, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var sammen med ham: Vi vil stige ned, for

der er rum der, og vi vil tage af disse materialer, og ^bvi vil danne en "jord, hvorpå disse kan bo.

25 Og vi vil "prøve dem hermed for at se, om de vil ^bgøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem;

26 og de, der består deres "første prøvestand, skal gives mere; og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i det samme rige som dem, der består deres første prøvestand; og de, der består deres ^banden prøvestand, skal få tildelt "herlighed på deres hoved for evigt og altid.

27 Og "Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og en, der var ^bMenneskesønnen lig, svarede: Her er jeg, send mig. Og en "anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første.

28 Og den "anden blev vred og bestod ikke sin første prøvestand, og den dag fulgte ^bmange efter ham.

KAPITEL 4

Guderne planlægger skabelsen af jorden og alt liv på den – Der bliver redegjort for deres planer for de seks skabelsesdage.

20a Abr 1:15.

21a L&P 88:45-47;
Moses 1:27-29.

^b cs Visdom.

22a cs Intelligens,
intelligenser.

^b cs Forudtilværelse;
Rådet i himlen.

^c L&P 138:55.

23a Es 49:1-5; Jer 1:5.

^c cs Forudordination;

Udvælge, vælge.

24a cs Førstefødt.

^b cs Skabe.

^c cs Jorden – Skabt
til mennesket.

25a L&P 98:12-14; 124:55.

^c cs Forløsningsplanen;
Handlefrihed.

^b cs Lydighed.

26a Jud 1:6.

^b cs Dødelighed.

^c Tit 1:2.

^c cs Herlighed.

27a cs Gud,
Guddommen –
Gud Faderen.

^b cs Jesus Kristus;
Menneskesønnen.

^c Moses 4:1-2.

28a cs Djævelen.

^b cs Fortabelsens
sønner.

Og da sagde Herren: Lad os stige ned. Og de steg ned i "begyndelsen, og de, det vil sige Guderne, ^borganiserede og formede himlene og jorden.

2 Og jorden var, efter at den var blevet formet, tom og øde, for de havde ikke formet andet end jorden; og mørke herskede over dybets overflade, og Gudernes Ånd ^arugede over vandenes overflade.

3 Og de (Guderne) sagde: Lad der blive lys; og der blev lys.

4 Og de (Guderne) begreb lyset, for det var klart; og de skilte lyset, eller lod det skille, fra mørket.

5 Og Guderne kaldte lyset Dag, og mørket kaldte de Nat. Og det skete, at fra aften til morgen kaldte de nat; og fra morgen til aftenen kaldte de dag; og dette var den første, eller begyndelsen, af det, som de kaldte dag og nat.

6 Og Guderne sagde også: Lad der blive en ^akuppel midt i vandene, og den skal skille vandene fra vandene.

7 Og Guderne gav kuplen ordre, så den skilte de vande, som var under kuplen, fra de vande, som var over kuplen; og sådan skete det, ganske som de gav ordre til.

8 Og Guderne kaldte kuplen "Himmel. Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften,

som de kaldte dag; og dette var den ^banden tidsperiode, som de kaldte nat og dag.

9 Og Guderne gav ordre og sagde: Lad ^avandene under himlen blive samlet på ^bét sted, og lad jorden komme tør op; og sådan skete det, sådan som de gav ordre til.

10 Og Guderne kaldte det tørre land Jord; og vandet, der var blevet samlet, kaldte de ^aStore Vande; og Guderne så, at de blev adlydt.

11 Og Guderne sagde: Lad os berede jorden til at ^afrembringe græs, urten, der sætter frø, frugttræet, der bærer frugt efter sin art med frø i sig, som frembringer træer af samme art, på jorden; og sådan skete det, ganske som de gav ordre til.

12 Og Guderne organiserede jorden, så den kunne frembringe græs af dets eget frø, og urten, så den af sit eget frø kunne frembringe urter, som satte frø efter sin art; og jorden, så den af træets eget frø kunne frembringe træer, som bærer frugt med frø i sig, som kun kunne frembringe det samme efter sin art; og Guderne så, at de blev adlydt.

13 Og det skete, at de gav dagene numre; fra aften til morgen kaldte de nat; og det skete, at fra morgen til aften kaldte de dag; og det var den tredje tidsperiode.

14 Og Guderne organiserede

4 1a 1 Mos 1:1; Moses 2:1.
b cs Skabe.
2a 1 Mos 1:2; Moses 2:2.
6a 1 Mos 1:4-6;

Moses 2:4.
8a cs Himlen.
b 1 Mos 1:8.
9a Am 9:6; Moses 2:7.

b 1 Mos 1:9.
10a 1 Mos 1:10; Abr 4:22.
11a 1 Mos 1:11-12;
Moses 2:11-12.

“lysene på himmelkuplen og lod dem skille dagen fra natten, og de organiserede dem, så de kunne tjene til tegn og til årstider og til dage og til år;

15 og organiserede dem, så de kunne tjene som lys på himmelkuplen til at give lys på jorden; og sådan skete det.

16 Og Guderne organiserede de to store lys, det “største lys til at herske over dagen og det mindste lys til at herske over natten; sammen med det mindste lys satte de også stjernerne;

17 og Guderne satte dem på himmelkuplen til at give lys på jorden og til at herske over dagen og over natten og til at lade lyset skille fra mørket.

18 Og Guderne holdt øje med det, som de havde givet ordre, indtil det adlød.

19 Og det skete, at det var fra aften til morgen, at det var nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, at det var dag; og det var den fjerde tidsperiode.

20 Og Guderne sagde: Lad os berede vandene til i rigt mål at frembringe de skabninger, som rører sig og har liv; og fuglene, så de kan flyve over jorden i himlens åbne kuppel.

21 Og Guderne beredte vandene, så de kunne frembringe store “hvaler og hver levende skabning, som rører sig, og som vandene i rigt mål skulle frembringe efter deres arter; og alle vingede fugle efter deres arter.

Og Guderne så, at de ville blive adlydt, og at deres plan var god.

22 Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem og lade dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde vandene i havene, eller de “store vande; og lade fuglene mangfoldiggøre sig på jorden.

23 Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, som de kaldte dag; og det var den femte tidsperiode.

24 Og “Guderne beredte jorden til at kunne frembringe den levende skabning efter sin art: kvæg og krybende dyr og jordens vilde dyr efter deres arter; og sådan skete det, ganske som de havde sagt.

25 Og Guderne organiserede jorden til at kunne frembringe vilde dyr efter deres arter og kvæg efter dets arter og alt, der kryber på jorden, efter dets arter; og Guderne så, at de ville adlyde.

26 Og Guderne “rådførte sig med hinanden og sagde: Lad os stige ned og forme ^bmennesket i vort ^cbillede, så de ligner os; og vi vil give dem herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over kvæget og over hele jorden og over hvert krybende dyr, der kryber på jorden.

27 Så “Guderne steg ned for at organisere mennesket i deres eget billede, for at forme det i

14a L&P 88:7-11.

16a 1 Mos 1:16.

21a 1 Mos 1:21;

Moses 2:21.

22a Abr 4:10.

24a cs Gud, Guddommen.

26a cs Råd.

b cs Mennesker.

c Moses 6:8-10.

27a 1 Mos 1:26-27;

Abr 5:7.

Gudernes billede, for at forme dem som mand og kvinde.

28 Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem. Og Guderne sagde: Vi vil lade dem blive frugtbar og mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og underlægge sig den og have herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over hvert levende dyr, som rører sig på jorden.

29 Og Guderne sagde: Se, vi vil give dem hver urt, som sætter frø, og som vokser frem på hele jordens overflade, og hvert træ, som bærer frugt; ja, frugten af træet, som sætter frø, den vil vi give dem; den skal de have til "føde.

30 Og til hvert af jordens vilde dyr og til hver af luftens fugle og til alt, der kryber på jorden, se, dem vil vi give liv, og vi vil også give dem hver grøn urt til føde, og alt dette skal organiseres således.

31 Og Guderne sagde: Vi vil gøre alt, hvad vi har sagt, og organisere dem; og se, de skal være meget lydige. Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, som de kaldte dag; og de gav den "sjette tidsperiode nummer.

KAPITEL 5

Guderne afslutter deres planlægning af alttings skabelse – De

udfører skabelsen i overensstemmelse med deres planer – Adam navngiver hver levende skabning.

Og således vil vi fuldende himlene og jorden og alle deres hærskarer.

2 Og Guderne sagde til hinanden: I den "syvende tidsperiode vil vi afslutte vort arbejde, som vi i fællesskab har besluttet; og i den syvende tidsperiode vil vi hvile fra alt vort arbejde, som vi i fællesskab har besluttet.

3 Og Guderne gjorde sig færdige i den syvende tidsperiode, fordi de i den syvende tidsperiode ville "hvile fra alt det arbejde, som de (Guderne) i fællesskab havde besluttet sig for at forme; og ^bhelligede den. Og således var deres beslutninger på det tidspunkt, da de i fællesskab besluttede sig for at forme himlene og jorden.

4 Og Guderne steg ned og formede disse, himlenes og jordens skabelsesfaser, da de blev formet på den dag, da Guderne formede jorden og himlene

5 i overensstemmelse med alt det, som de havde sagt angående hver af markens planter, "førend de var i jorden, og hver af markens urter, førend de voksede; for Guderne havde ikke ladet det regne på jorden, da de i fællesskab besluttede at ville skabe dem, og havde ikke formet et menneske til at dyrke jorden.

6 Men der steg en tåge op af

29a 1 Mos 1:29-30.

31a 2 Mos 31:17.

5 2a cs Sabbatsdagen.

3a 2 Mos 20:8-11;

Mosi 13:16-19.

b L&P 77:12.

5a cs Åndelig skabelse.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAM'S BOG

Nr. 3

FORKLARING

Fig. 1. Abraham, der som en høflighedsgestus fra kongen sidder på Faraos trone med en krone, der repræsenterer præstedømmet, på sit hoved; som symbol på det øverste præsidium i himlen; med retfærdighedens og dommens scepter i sin hånd.

Fig. 2. Kong Farao, hvis navn er angivet med skrifttegnene over hans hoved.

Fig. 3. Forestiller Abraham i Egypten, sådan som det også er angivet i figur 10 i faksimile nr. 1.

Fig. 4. Faraos, Egyptens konges, prins, sådan som der står skrevet oven over hånden.

Fig. 5. Shulem, en af kongens øverste tjenere, sådan som skrifttegnene oven over hans hånd viser.

Fig. 6. Olimla, en slave, der tilhører prinsen.

Abraham forklarer astronomiens principper ved kongens hof.

jorden og vandede hele jord-overfladen.

7 Og ^aGuderne formede mennesket af jordens ^bstøv og tog dets ^cånd (det vil sige menneskets ånd) og satte den i det og blæste livsånde ind i dets næsebor, og mennesket blev en levende ^dsjæl.

8 Og Guderne plantede en have i ^aEden mod øst, og dér satte de manden, hvis ånd de havde sat i det legeme, som de havde formet.

9 Og op af jorden lod Guderne vokse hvert træ, som er dejligt at se på og velegnet til føde; også ^alivets træ midt i haven og træet til kundskab om godt og ondt.

10 Der var en flod, som løb ud fra Eden for at vande haven, og derfra blev den delt og blev til begyndelsen til fire floder.

11 Og Guderne tog manden og satte ham i Edens have til at passe den og vogte den.

12 Og Guderne gav manden befaling og sagde: Af hvert træ i haven må du frit spise,

13 men af træet til kundskab om godt og ondt, af det må du ikke spise; for til den tid, da du spiser deraf, skal du visselig dø. Se, jeg, Abraham, så, at den var efter Herrens ^atid, som var efter ^bKolob's tid; for Guderne havde endnu ikke givet Adam hans tidsregning.

14 Og Guderne sagde: Lad os danne en hjælper, som passer til manden, for det er ikke godt, at manden skal være alene, derfor vil vi forme en hjælper, som passer til ham.

15 Og Guderne lod en dyb søvn falde over ^aAdam; og han sov, og de tog et af hans ribben og lukkede kødet til i dets sted;

16 og af ribbenet, som Guderne havde taget af manden, formede de en ^akvinde og førte hende hen til manden.

17 Og Adam sagde: Dette var en knogle af mine knogler og kød af mit kød; se, hun skal kaldes Kvinde, fordi hun er taget af manden;

18 derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og skal ^aholde sig til sin hustru, og de skal blive ^bét kød.

19 Og de var begge nøgne, manden og hans hustru, og skammede sig ikke.

20 Og af jorden formede Guderne hvert af markens dyr og hver af luftens fugle og førte dem hen til Adam for at se, hvad han ville kalde dem; og det, som Adam kaldte hver levende skabning, det skulle være dens navn.

21 Og Adam navngav alt kvæget, alle luftens fugle, alle markens dyr; og til Adam var der blevet fundet en hjælper, som passede til ham.

7a Abr 4:26-31.

b Moses 4:25; 6:59.

c 1 Mos 2:7;

L&P 93:33.

cs Forudtilværelse;

Ånd.

d cs Sjæl.

8a cs Eden.

9a cs Livets træ.

13a 2 Pet 3:8.

b Abr 3:2-4.

cs Kolob.

15a cs Adam.

16a cs Eva.

18a L&P 42:22; 49:15-16.

b cs Ægteskab.

JOSEPH SMITH – MATTHÆUSEVANGELIET

Et uddrag af oversættelsen af Bibelen, sådan som den blev åbenbaret for profeten Joseph Smith i 1831: Matthæusevangeliet 23:39 og kapitel 24.

Jesus forudsiger Jerusalems forestående ødelæggelse – Han taler også om Menneskesønnens andet komme og de ugudeliges udryddelse.

FOR jeg siger til jer, at fra nu af skal I ikke se mig og vide, at jeg er ham, om hvem der er skrevet ved profeterne, førend I siger: Velsignet er han, som ^akommer i Herrens navn i himlens skyer og alle de hellige engle sammen med ham. Da forstod hans disciple, at han skulle komme tilbage til jorden, efter at han var blevet herliggjort og kronet ved ^bGuds højre hånd.

2 Og Jesus gik ud og gik væk fra templet, og hans disciple kom hen til ham for at høre ham og sagde: Mester, fortæl os angående tempelbygningerne, eftersom du har sagt: De skal blive brudt ned og overladt øde til jer.

3 Og Jesus sagde til dem: Ser I ikke alt dette, og forstår I det ikke? Sandelig siger jeg til jer: Her på dette tempel skal der ikke lades ^asten på sten tilbage, som ikke skal blive brudt ned.

4 Og Jesus forlod dem og gik

op på ^aOliebjerget. Og mens han sad på Oliebjerget, kom hans disciple, da de var alene, hen til ham og sagde: Sig os, hvornår skal det ske, som du har sagt angående templets ødelæggelse og jødernes udryddelse? Og hvad er ^btegnet på dit ^ckomme og på ^dverdens ende, eller de ^eugudeliges udryddelse, hvilket er verdens ende?

5 Og Jesus svarede og sagde til dem: Se til, at ingen fører jer vild,

6 for der skal komme mange i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og skal føre mange vild,

7 da skal de overgive jer til ^atrængsler og skal slå jer ihjel, og I skal blive ^bhadet af alle folkeslag på grund af mit navn,

8 og da skal mange falde fra og skal udlevere hinanden og skal hade hinanden,

9 og mange falske profeter skal stå frem og føre mange vild,

10 og fordi lovløsheden tager overhånd, skal ^akærligheden blive kold hos mange,

11 men den, der holder ud til enden og ikke bliver overvundet, han skal blive frelst.

12 Når I derfor ser den ^aøde-

1 1a Matt 26:64;
ApG 1:11.

b cs Gud, Guddommen.

3a Luk 19:44.

4a cs Oliebjerget.

b Luk 21:7-36;

L&P 45:16-75.

cs Sidste dage;
Tidernes tegn.

c cs Andet komme,
Jesu Kristi.

d cs Verden –
Verdens ende.

e Mal 3:19;

L&P 133:64-74.

cs Ugudelig.

7a 1 Pet 4:12-14.

b cs Forfølgelse.

10a L&P 45:27.

12a Dan 12:11.

læggende vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten ^bDaniel angående ^cJerusalems ødelæggelse, da skal I stå på det ^dhellige sted; den, der læser dette, lad ham forstå det.

13 Lad da dem, der er i Judæa, flygte ud i ^ebjergene,

14 lad den, der er på taget, flygte og ikke vende tilbage for at hente noget i sit hus,

15 lad heller ikke den, som er på marken, vende tilbage for at hente sit tøj,

16 og ve dem, der er med ^fbarn, og dem, der giver bryst i de dage,

17 bed derfor Herren om, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren, ej heller på sabbatsdagen,

18 for da, i de dage, skal der komme stor trængsel over ^gjøderne og over ^hJerusalems indbyggere, en sådan som Gud fra begyndelsen af deres rige indtil dette tidspunkt aldrig før har sendt over Israel; nej, og ej heller nogen sinde skal sende over Israel igen.

19 Alt det, som er sket dem, er kun begyndelsen på de sorger, som skal komme over dem.

20 Og hvis ikke disse dage blev afkortet, ville der blandt dem ikke være noget kød, som blev frelst; men for de udvalgtes skyld i henhold til pagten skal disse dage blive afkortet.

21 Se, dette har jeg talt til jer angående jøderne; og videre, hvis nogen efter de trængsler,

som i de dage skal komme over Jerusalem, siger til jer: Se, her er Kristus! Eller: Der! så tro ham ikke,

22 for i de dage skal der også fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal vise store tegn og undere, så de, om muligt, skal føre selv de udvalgte vild, de som er de udvalgte efter pagten.

23 Se, jeg siger jer dette for de ⁱudvalgtes skyld; og I skal også høre om ^jkrige og rygter om krige; se til, at I ikke lader jer skræmme, for alt, hvad jeg har sagt til jer, skal ske; men det er endnu ikke enden.

24 Se, jeg har sagt jer det forud,

25 hvis de derfor siger til jer: Se, han er i ørkenen! så gå ikke derud. Se, han er i lønkamrene! så tro det ikke,

26 for ligesom morgenlyset kommer fra ^køst og skinner helt om i vest og dækker hele jorden, sådan skal også Menneskesønnens komme være.

27 Og nu fortæller jeg jer en lignelse. Se, hvor ådslet er, der vil ørnene samle sig; på samme måde skal mine udvalgte blive ^lindsamlet fra jordens fire hjørner.

28 Og de skal høre om krige og rygter om krige.

29 Se, jeg taler for mine udvalgtes skyld; for folkeslag skal rejse sig mod folkeslag og rige mod rige, og der skal være

12b cs Daniel.
c cs Jerusalem.
d L&P 101:22-25.
13a L&P 133:13.

16a Luk 23:29-30.
18a cs Jøder.
b Zak 12; 14:1-5.
23a cs Udvalgt.

b L&P 45:26.
26a Ez 43:2.
27a cs Israel – Israels
indsamling.

“hungersnød og pest og jord-skælv på forskellige steder.

30 Og videre, fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos menneskene; men den, som ikke bliver overvundet, han skal blive frelst.

31 Og videre, dette evangelium om riget skal blive ^aprædikedet i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag; og så skal enden komme, eller de ugudeliges udryddelse,

32 og igen skal ødelæggelsens vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, blive opfyldt.

33 Og straks efter trængslen i de dage skal ^asolen blive formørket og månen ikke give lys og stjernerne falde fra himlen, og himlens kræfter skal rystes.

34 Sandelig siger jeg jer: Den slægt, i hvilken dette skal ske, skal ikke forgå, førend alt, hvad jeg har sagt jer, skal blive opfyldt.

35 Skønt de dage skal komme, da himlen og jorden skal forgå, så skal mine ^aord dog ikke forgå, men skal alle blive opfyldt.

36 Og som jeg sagde før, efter ^atrængslen i de dage og efter at himlens kræfter er blevet rystet, da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens stammer jamre, og de skal

se Menneskesønnen ^bkomme i himlens skyer med magt og megen herlighed,

37 og den, som omhyggeligt bevarer mit ^aord, skal ikke blive ført vild, for Menneskesønnen skal komme, og han skal sende sine ^bengle foran sig med høj basunklang, og de skal ^csamle de tilbageværende af hans udvalgte fra de fire vinde, fra den ene ende af himlen til den anden.

38 Lær en lignelse af ^afigentræet: Når dets grene endnu er spæde og begynder at sætte blade, ved I, at sommeren er nær for hånden.

39 På samme måde skal mine udvalgte, når de ser alt dette, vide, at han er nær, ja, står lige for døren.

40 Men om den dag og time ^aved ingen, nej, end ikke Guds engle i himlen, men alene min Fader.

41 Men som det var i ^aNoas dage, sådan skal det også være ved Menneskesønnens komme,

42 for det skal være med dem, ligesom det var i de dage, som var før ^asyndfloden; for lige til den dag, da Noa gik ind i arken, åd og drak de, giftede sig og bortgiftede,

43 og vidste ikke noget, førend syndfloden kom og rev dem alle bort; sådan skal også Menneskesønnens komme være.

44 Da skal det, som står skrevet, blive opfyldt, at i de ^asidste

29a L&P 43:24-25.

31a Matt 28:19-20.

33a Joel 2:10;

L&P 29:14.

35a L&P 1:38.

36a JS-M 1:18.

b gs Andet komme,

Jesu Kristi.

37a gs Skrifter.

b L&P 29:11-15.

c gs Israel – Israels

indsamling.

38a L&P 35:16.

40a L&P 39:20-21; 49:7.

41a 1 Mos 6:5.

42a gs Vandfloden.

44a gs Sidste dage.

dage skal to være ude på marken; den ene tages med, og den anden ^blades tilbage;

45 to skal male på kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage,

46 og hvad jeg siger til en, det siger jeg til alle mennesker; ^avåg derfor, for I ved ikke, i hvilken time jeres Herre kommer.

47 Men vid dette: Hvis husets herre havde vidst, i hvilken nattevagt tyven kom, havde han våget og havde ikke ladet nogen bryde ind i sit hus, men havde været rede.

48 Vær I derfor også rede; for i den time, I ikke venter det, kommer Menneskesønnen.

49 Hvem er så en ^atro og klog tjener, som af sin herre er blevet udpeget til bestyrer af hans husstand og til at give dem mad i rette tid?

50 Velsignet er den tjener, som

hans herre, når han kommer, finder i færd med at gøre det; og sandelig siger jeg til jer: Han skal gøre ham til bestyrer af alt, hvad han ejer.

51 Men hvis den onde tjener i sit hjerte siger: Min herre ^audsætter sit komme!

52 og giver sig til at slå sine medtjenere og at spise og drikke med svirebrødre,

53 så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter ham, og i en time, han ikke kender,

54 og skal sønderhugge ham og give ham hans lod med hyklerner; dér skal være ^agråd og tænderskæren.

55 Og således kommer de uguddeliges ^aendeligt ifølge Moses' profeti, som lyder: De skal blive forstødt fra folket! men jordens ende kommer endnu ikke, men snart.

44b Zak 13:8.

46a cs Vogte, vægter.

49a cs Tillid.

51a L&P 45:26.

54a Matt 8:12.

55a 2 Ne 30:10;

L&P 1:9-10; 29:17.

cs Verden –

Verdens ende.

JOSEPH SMITH – HISTORIE

UDDRAG AF PROFETEN JOSEPH SMITHS HISTORIE

Joseph Smith fortæller om sine aner og familiemedlemmer og om, hvor de tidligere havde boet – Der hersker et usædvanligt røre om religion i det vestlige New York – Han sætter sig for at søge visdom, som anvist af Jakob – Faderen og Sønnen viser sig, og Joseph bliver kaldet til sit virke som profet. (Versene 1-20).

PÅ grund af de mange rygter, der er blevet sat i omløb af ondsindede og beregnende mennesker angående "Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges" ^btilblivelse og fremgang, hvilke alle af deres ophavsmænd har været beregnet på at bekæmpe dens ry som kirke og dens fremgang i verden, har jeg følt mig foranlediget til at skrive denne beretning for at bringe offentligheden ud af vildfarelse og gøre alle, som søger efter sandheden, bekendt med kendsgerningerne om mig og om kirken, sådan som de har fundet sted, og i det omfang at sådanne kendsgerninger er mig bekendt.

2 I denne beretning vil jeg fremlægge de forskellige begivenheder i forbindelse med denne kirke i sandhed og retfærdighed, sådan som de har

fundet sted, eller sådan som de for nærværende forholder sig, og det er nu [1838] det ottende år efter nævnte kirkes "organisering.

3 "Jeg er født i det Herrens år et tusinde otte hundrede og fem på den treogtyvende dag i december i byen Sharon i Windsor County i staten Vermont . . . Min far, ^bJoseph Smith, sen., rejste fra staten Vermont og flyttede til Palmyra i Ontario (nu Wayne) County i staten New York, da jeg var i mit tiende år eller deromkring. Omkring fire år efter min fars ankomst til Palmyra flyttede han med sin familie til Manchester i samme amt, nemlig Ontario –

4 og hans familie bestod da af elleve sjæle, nemlig min far, "Joseph Smith, min ^bmor, Lucy Smith (hvis navn før hendes ægteskab var Mack, datter af Solomon Mack), mine brødre, ^cAlvin (som døde den 19. november 1823 i sit seksogtyvende år), ^dHyrum, mig selv, ^eSamuel Harrison, William, Don Carlos, og mine søstre, Sophronia, Catherine og Lucy.

5 På et tidspunkt i det andet år efter, at vi var flyttet til Manchester, opstod der dér,

1 1a cs Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
b cs Gengivelse af evangeliet.

2a L&P 20:1.
3a cs Smith, Joseph, jun.
b 2 Ne 3:15.
4a cs Smith, Joseph, sen.

b cs Smith, Lucy Mack.
c L&P 137:5-6.
d cs Smith, Hyrum.
e cs Smith, Samuel H.

hvor vi boede, et usædvanligt røre om emnet religion. Det begyndte hos metodisterne, men blev snart almindeligt blandt alle sekterne på den egn. Ja, hele området syntes at være grebet af det, og store skarer sluttede sig til de forskellige religiøse samfund, hvilket skabte ikke så lidt ståhej og splittelse blandt dem, for nogle råbte: »Se her!« og andre: »Se der!« Nogle agiterede for metodismen, andre for presbyterianismen og atter andre for baptismen.

6 For til trods for den store kærlighed, som de nyomvendte til disse forskellige trosretninger gav udtryk for, når de blev omvendt, og den store iver, som blev udvist af de respektive præster, som var engagerede i at vække og fremme denne usædvanlige udfoldelse af religiøsitet for at få alle omvendt, som de yndede at kalde det, og lade dem tilslutte sig hvilken sekt de havde lyst til, så viste det sig, da de nyomvendte begyndte at fordele sig, nogle til ét samfund og andre til et andet, at de tilsyneladende gode følelser hos både præsterne og de nyomvendte var mere påtagede end ægte, for et skue af stor forvirring og dårlige følelser fulgte; præst stredes med præst, og nyomvendt med nyomvendt, så alle deres gode følelser for hinanden, hvis de nogen sinde havde haft nogen, gik fuldstændig tabt i

en "strid på ord og en krig om meninger.

7 Jeg var på det tidspunkt i mit femtende år. Min fars familie blev omvendt til presbyterianismen, og fire af dem sluttede sig til denne kirke, nemlig min mor Lucy, mine brødre Hyrum og Samuel Harrison og min søster Sophronia.

8 I denne tid, der var præget af stort røre, blev mit sind vakt til alvorlige overvejelser og stor uro; men skønt mine følelser var dybe og ofte intense, så holdt jeg mig dog på afstand af alle disse samfund, skønt jeg overværede deres forskellige møder, så ofte som omstændighederne tillod det. Som tiden gik, begyndte jeg at hælde noget til metodistsekten, og jeg nærede i nogen grad ønske om at blive forenet med dem; men så stor var forvirringen og striden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en, der var så ung, som jeg var, og så uvidende om mennesker og forhold, at komme til nogen sikker konklusion om, hvem der havde ret, og hvem der havde uret.

9 Mit sind var til tider stærkt oprørt, for råbene og tumulten var så stor og uophørlig. Presbyterianerne stod yderst stejlt over for baptisterne og metodisterne og anvendte al den kraft, der lå i både ræsonnementer og spidsfindigheder, til at bevise deres vildfarelser, eller til i det mindste at få folk til at tro, at de var i vildfarelse.

På den anden side var baptisterne og metodisterne for deres vedkommende lige så ivrige i deres forsøg på at stadfæste deres egne trossætninger og modbevise alle andre.

10 Midt i denne krig på ord og tumult på grund af forskellige meninger sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har "ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?

11 Mens jeg led under de kolossale vanskeligheder, som var forårsaget af striden mellem de forskellige samfund af religionsentusiaster, læste jeg en dag Jakobs Brev, første kapitel og femte vers, hvori der står: *Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, lad ham da bede Gud derom, som giver alle mennesker rundhåndet og uden bebrejdelser, og så skal den blive givet ham.*

12 Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg grundede over det igen og igen, da jeg vidste, at hvis nogen havde brug for visdom fra Gud, så var det mig; for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig finde ud af det, for de forskellige sekters religionslærere "forstod

det samme skriftsted på så forskellig måde, at al tillid til at kunne afgøre spørgsmålet ved at henvise til ^bBibelen blev tilintetgjort.

13 Langt om længe kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede, eller også måtte jeg gøre, som Jakob anviser, det vil sige at bede Gud derom. Langt om længe nåede jeg frem til den beslutning, at jeg måtte "»bede Gud derom«, da jeg sluttede, at hvis han gav visdom til dem, der stod tilbage i visdom, og ville give rundhåndet og uden bebrejdelser, så kunne jeg forsøge.

14 Så i overensstemmelse med denne, min beslutning om at bede Gud om visdom, gik jeg ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, for trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at "bede højt.

15 Efter at jeg var kommet ud til det sted, som jeg tidligere havde udvalgt mig, og efter at jeg havde set mig omkring og sikret mig, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg straks blev grebet af en magt, der fuldstændig overvældede mig og havde en så forbavsende virkning på

10a cs Sandhed.
12a 1 Kor 2:10-16.

b cs Bibelen.
13a cs Bøn.

14a cs Bøn.

mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke samlede sig omkring mig, og det forekom mig en tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

16 Men ved at anvende alle mine kræfter på at "anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde grebet mig, og i netop det øjeblik, da jeg var rede til at synke ned i fortvivelse og overgive mig til undergang – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til den magt, der blev udøvet af et virkeligt væsen fra den usynlige verden, og som havde en så forunderlig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen – netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en ^blyssøjle lige over mit hoved, som var "stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

17 Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, "så jeg ^bto personer, hvis glans og "herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min "elskede "Søn. Hør ham!*

18 Mit formål med at gå ud og "adspørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne der havde ret, så jeg kunne vide, hvilken en jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg havde fattet mig, så jeg var i stand til at tale, spurgte jeg derfor personer, som stod oven over mig i lyset, hvilken af alle sekterne, der havde ret (for på dette tidspunkt var det aldrig faldet mig ind, at de alle havde uret), og hvilken jeg skulle slutte mig til.

19 Jeg fik det svar, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, for de havde alle "uret; og den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne; at de, der bekendte sig til dem, alle var fordærvede; at »de ^bhenvender sig til mig med læberne, men deres "hjerter er langt borte fra mig; de underviser i lærdomme, som er "menneskebud; de har et "skær af guds frygt, men fornægter dens kraft.«

20 Han forbød mig igen at slutte mig til nogen af dem, og der var meget andet, som han sagde til mig, som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til mig selv igen, fandt jeg mig liggende på ryggen med blikket rettet mod himlen. Da lyset var forsvundet, havde

16a Moses 1:20.

b ApG 26:13.

c Åb 1:16.

17a cs Syn.

b ApG 7:55-56;

Kol 3:1.

cs Gud, Guddommen.

c cs Herlighed.

d Matt 3:17; 17:5;

3 Ne 11:7.

e cs Jesus Kristus.

18a L&P 6:11; 46:7.

19a Sl 14.

cs Frafald – Frafald

i den tidlige kristne kirke.

b Es 29:13-14;

Ez 33:30-31.

c cs Frafald –

Generelt frafald.

d Tit 1:14;

L&P 45:29.

e 2 Tim 3:5.

jeg ingen styrke; men efter at jeg var kommet nogenlunde til mig selv, gik jeg hjem. Og da jeg lænede mig op imod ildstedet, spurgte min mor mig, hvad der var galt. Jeg svarede: »Du skal ikke være bekymret, alt er i orden, jeg har det helt godt.« Så sagde jeg til min mor: »Jeg har erfaret for mig selv, at presbyterianismen ikke er sand.« Det synes, som om »Modstanderen på et meget tidligt tidspunkt i mit liv var klar over, at jeg var bestemt til at forstyrre og genere hans rige, hvorfor skulle mørkets magter ellers forene sig imod mig? Hvorfor den ^bmodstand og forfølgelse, som rejste sig imod mig, mens jeg endnu næsten kun var barn?

Nogle prædikanter og andre, der bekender sig til religion, afviser beretningen om det første syn – Joseph Smith udsættes for stor forfølgelse – Han bevidner, at det første syn virkelig fandt sted. (Versene 21-26).

21 Nogle få dage efter, at jeg havde set dette »syn, var jeg tilfældigvis i selskab med en af metodisternes prædikanter, som var meget aktiv i det føromtalt religiøse røre; og mens jeg talte med ham om emnet religion, benyttede jeg lejligheden til give ham en beretning om det syn, jeg havde set. Jeg blev meget overrasket over hans opførsel; han tog ikke alene let

på min beretning, men behandlede den endog med stor foragt, idet han sagde, at det hele kom fra Djævelen, at sådan noget som ^bsyner og ^cåbenbaringer ikke fandt sted i disse dage, at al den slags var ophørt med apostlene og aldrig mere skulle finde sted.

22 Jeg opdagede imidlertid snart, at min beretning havde vakt en hel del antipati mod mig blandt dem, der bekendte sig til religion, og var årsag til stor ^aforfølgelse, som fortsatte med at tage til; og skønt jeg var en ^bubetydelig dreng, der kun var mellem 14 og 15 år gammel, og skønt mine kår i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden, så lagde mænd af høj status dog tilstrækkelig mærke til mig til, at de opildnede den offentlige mening imod mig og skabte en bitter forfølgelse; og dette var almindeligt blandt alle sekterne – alle forenede sig om at forfølge mig.

23 Det gav mig anledning til alvorlige overvejelser dengang, og har ofte gjort det siden, om hvor yderst besynderligt det var, at en ubetydelig dreng på lidt over 14 år og oven i købet en, som var dømt til at skaffe sig et ringe underhold ved sit daglige arbejde, skulle betragtes som en person af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig opmærksomhed fra de store i

20a cs Djævelen.
b 2 Ne 2:11;
L&P 58:2-4.
cs Modgang.

21a cs Første syn.
b cs Syn.
c cs Åbenbaring.
22a Jak 5:10-11.

cs Forfølgelse.
b 1 Sam 16:7;
Alma 37:35.

datidens mest populære sekter, og det på en måde, der vakte den mest bitre forfølgelse og forhånelse. Men hvad enten det var besynderligt eller ej, så var det dog således, og det voldte mig ofte stor sorg.

24 Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig meget ligesom "Paulus, da han holdt sin ^bforsvarstale for kong Agrippa og berettede om det syn, han havde set, dengang han så et lys og hørte en røst; men alligevel var der kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre sagde at han var gal, og han blev latterliggjort og hånet. Men alt dette ændrede ikke ved det, at han havde set et syn. Han havde set et syn; han vidste, at han havde; og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre på det; og selv om de skulle forfølge ham til døden, så vidste han dog og ville til sit sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro noget andet.

25 Således var det også med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg "to personer, og de talte virkelig til mig, og skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt; og mens de forfulgte mig og hånede mig og løj mig alt

muligt ondt på, fordi jeg sagde det, følte jeg mig tilskyndet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud, eller hvorfor forsøger verden at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ^bikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.

26 Det stod nu klart i mit sind, at det, for så vidt som den sekteriske verden angik, ikke var min pligt at slutte mig til nogen af dem, men at forblive som jeg var, indtil jeg modtog yderligere anvisninger. Jeg havde erfaret, at "Jakobs vidnesbyrd var sandt, at en, som står tilbage i visdom, kan bede til Gud og få uden at blive bebrejdet.

Moroni viser sig for Joseph Smith – Josephs navn skal blive kendt for godt og ondt blandt alle folkeslag – Moroni fortæller ham om Mormons Bog og om Herrens forestående straffedomme og citerer mange skriftsteder – Det bliver åbenbart, hvor guldpladerne ligger skjult – Moroni fortsætter med at under vise profeten. (Versene 27-54).

27 Jeg fortsatte med at udføre mit sædvanlige arbejde indtil den enogtyvende september,

24a cs Paulus.

^b ApG 26.

25a JS-H 1:17.

^b cs Mod;
Retfærdig,
retfærdighed.

26a Jak 1:5-7.

et tusinde otte hundrede og treogtyve, og hele den periode var jeg udsat for voldsomme forfølgelser fra alle slags mennesker, både religiøse og irreligiøse, fordi jeg fortsatte med at bekræfte, at jeg havde set et syn.

28 I det tidsrum, der var mellem det tidspunkt, hvor jeg så synet, og året atten hundrede og treogtyve, var jeg – da det var blevet mig forbudt at slutte mig til nogen af datidens religiøse sekter, og da jeg var ganske ung og blev forfulgt af dem, som burde have været mine venner og have behandlet mig venligt, og som, hvis de troede, at jeg var blevet vildledt, burde have forsøgt at bringe mig tilbage på passende og kærlig måde – overladt til alle slags ^afristelser; og da jeg omgikkes al slags selskab, begik jeg ofte mange tåbelige fejltagelser og udviste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs små karakterfejl, hvilket, jeg med bedrøvelse må sige, førte mig ud i forskellige fristelser, som var anstødelige i Guds øjne. Når jeg nu aflægger denne bekendelse, er der ingen, der behøver at tro, at jeg gjorde mig skyldig i store eller alvorlige synder. En tilbøjelighed til at begå sådanne har aldrig været min natur. Men jeg var skyldig i letsindighed og var undertiden i livligt selskab osv., hvilket ikke var foreneligt med den karakterstyrke, som en, der var ^bkaldet af Gud,

sådan som jeg var blevet, burde udvise. Men dette vil ikke synes besynderligt for nogen, som erindrings sig min ungdom, og som er bekendt med mit medfødte muntre temperament.

29 Som følge af dette følte jeg mig ofte under fordømmelse for min svaghed og mine ufuldkommenheder; og så, om aftenen den ovennævnte enogtyvende september, efter at jeg var gået i seng for natten, hængav jeg mig til ^abøn og anrøbelse af Gud den Almægtige om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, og også om en tilkendegivelse over for mig, så jeg kunne få kendskab til min stilling og status hos ham; for jeg havde fuld tillid til, at jeg ville modtage en guddommelig tilkendegivelse, eftersom jeg tidligere havde fået en.

30 Mens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg et lys, der kom til syne i mit værelse, og som vedblev med at tage til i styrke, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, hvorefter en ^askikkelse pludselig kom til syne ved min seng, stående i luften, for hans fødder rørte ikke gulvet.

31 Han bar en løst hængende kjortel, der var strålende ^ahvid. Den var mere hvid end noget, jeg nogen sinde havde set på jorden, og jeg tror heller ikke, at noget jordisk kunne gøres så overordentligt hvidt og strålende. Hans hænder var bare,

28a cs Fristelse.
b cs Kalde, kaldet af Gud.

29a cs Bøn.
30a cs Engle;
Moroni,

Mormons søn.
31a ApG 10:30; 1 Ne 8:5;
3 Ne 11:8.

og ligeså var hans arme til lidt over håndleddet, og hans fødder var også bare, ligesom hans ben til lidt over anklerne. Hans hoved og hals var også bare. Jeg kunne se, at han ikke havde andre klæder på end denne kjortel, da den var åben, så jeg kunne se hans bryst.

32 Ikke alene var hans kjortel overordentlig hvid, men hele hans person var ^aherlig ud over enhver beskrivelse, og hans ansigt var i sandhed som ^blynild. Der var overordentlig lyst i værelset, men ikke så strålende lyst som umiddelbart omkring hans person. Da jeg først så på ham, blev jeg ^bbange, men frygten forlod mig snart.

33 Han kaldte mig ved ^anavn og sagde til mig, at han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed til mig, og at hans navn var Moroni; at Gud havde en gerning for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk.

34 Han sagde, at der var blevet henlagt en ^abog, skrevet på ^bguldplader, som berettede om de tidligere indbyggere på

dette kontinent og om, hvor de stammede fra. Han sagde også, at den indeholdt det ^cevigtvarende evangeliums fylde, sådan som Frelseren havde givet det til de fordums indbyggere;

35 endvidere, at der var to sten, indfattet i sølvbuer – og disse sten, fastgjort til et ^abrystskjold, udgjorde det, der kaldes ^bUrim og Tummim – henlagt sammen med pladerne, og at besiddelsen og anvendelsen af disse sten var det, der karakteriserede ^c»seere« i fordums eller tidligere tider, og at Gud havde beredt dem med det formål at oversætte bogen.

36 Efter at have fortalt mig dette begyndte han at citere profetier fra ^aDet Gamle Testamente. Han citerede først en del af det ^btredje kapitel af Malakias' Bog, og han citerede også den sidste del af dette kapitel af samme profeti, dog med en lille afvigelse i forhold til, hvordan det står i vore bibler. I stedet for at citere vers 19, sådan som det står i vore bøger, citerede han det således:

37 For se, den ^adag kommer, der skal ^bbrænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, der handler ugundeligt, skal ^cbrænde op som stubbe,

32a 3 Ne 19:25.
cs Herlighed.
b 2 Mos 34:29-35;
Hel 5:36;
L&P 110:3.
c 2 Mos 3:6;
Eter 3:6-8, 19.
33a 2 Mos 33:12, 17;
Es 45:3-4.
34a cs Mormons Bog.
b cs Guldpladerne.

c cs Gengivelse
af evangeliet.
35a 3 Mos 8:8.
cs Brystskjold.
b 2 Mos 28:30.
cs Urim og Tummim.
c cs Seer.
36a cs Gamle Testamente.
b cs Malakias.
37a cs Andet komme,
Jesu Kristi.

b 3 Ne 25;
L&P 64:23-24.
cs Jorden – Jordens
renselse;
Verden – Verdens
ende.
c Nah 1:8-10;
1 Ne 22:15, 23;
2 Ne 26:4-6;
L&P 29:9.

for de, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.

38 Og videre citerede han det treogtyvende vers således: *Se, jeg vil åbenbare "præstedømmet for jer ved profeten ^bElias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.*

39 Han citerede også det næste vers anderledes: *Og han skal i børnenes hjerte plante de ^aløfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal ^bvende sig til deres fædre. Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.*

40 Ud over disse citerede han det ellefte kapitel af Esajas' Bog og sagde, at det snart skulle blive opfyldt. Han citerede også det tredje kapitel af Apostlenes Gerninger, det 22. og 23. vers, nøjagtigt som de står i vor udgave af Det Nye Testamente. Han sagde, at den ^aprofet var Kristus, men at dagen endnu ikke var kommet, da »de, som ikke ville adlyde hans røst, skulle blive ^bforstået fra folket,« men snart ville komme.

41 Han citerede også det ^aandet kapitel af Joels Bog, fra det otteogtyvende vers til det sidste (dansk bibel, Joel 3:1-5). Han sagde også, at dette endnu ikke var gået i opfyldelse, men at det snart skulle gøre det. Og han sagde endvidere, at ^bikkejødernes fylde snart skulle

oprinde. Han citerede mange andre skriftsteder og gav mange forklaringer, som ikke kan nævnes her.

42 Han fortalte mig videre, at når jeg fik de plader, som han havde talt om – for tiden var endnu ikke inde til, at jeg skulle få dem – måtte jeg ikke vise dem og ej heller brystskjoldet med Urim og Tummim til andre end dem, som jeg ville få befaling om at vise dem til; gjorde jeg det, ville jeg blive udryddet. Mens han samtalte med mig om pladerne, åbnede der sig et syn for mit ^asind, så jeg kunne se det sted, hvor pladerne var henlagt, og det så klart og tydeligt, at jeg genkendte stedet, da jeg kom dertil.

43 Efter dette budskab så jeg lyset i værelset begynde at samle sig omkring ham, der havde talt til mig, og det vedblev med at gøre dette, indtil værelset igen henlå i mørke, undtagen lige omkring ham, og da så jeg pludselig, at det var som om, der åbnede sig en skakt helt op til himlen, og han steg op, indtil han helt forsvandt, og værelset henlå, som det havde været, før dette himmelske lys havde vist sig.

44 Jeg lå og tænkte over det enestående ved denne hændelse og var dybt forundret over det, som var blevet mig fortalt af dette usædvanlige sendebud,

38a cs Nøgler, præstedømmets; Præstedømme.
b L&P 27:9; 110:13-16.
cs Elias, profeten.

39a Gal 3:8, 19.
b cs Frelse for afdøde; Slægtsregister.
40a 5 Mos 18:15-19.
b 3 Ne 20:23; 21:20.

41a ApG 2:16-21.
b Rom 11:11-25;
L&P 88:84.
cs Ikke-jøder.
42a cs Sind.

da jeg midt under mine "betragtninger pludselig opdagede, at mit værelse igen begyndte at blive oplyst, og efter hvad der forekom som et øjeblik, stod det samme himmelske sendebud igen ved min seng.

45 Han begyndte at tale og sagde igen nøjagtig det samme, som han havde sagt ved sit første besøg, uden mindste afvigelse; efter at have gjort dette fortalte han mig om hårde straffedomme, som skulle ramme jorden med store ødelæggelser ved hungersnød, sværd og pest, og at disse svære straffedomme ville ramme jorden i denne slægt. Da han havde sagt dette, steg han igen op, som han havde gjort før.

46 Dette havde på det tidspunkt gjort så dybt et indtryk på mig, at søvnen havde forladt mig, og jeg lå overvældet af forbavselse over det, som jeg havde både set og hørt. Men hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg igen så det samme sendebud ved siden af min seng og hørte ham igen berette eller gentage det samme for mig som før og tilføje en advarsel til mig, idet han sagde, at "Satan (som følge af de trange kår i min fars familie) ville forsøge at ^bfriste mig til at få fat i pladerne med det formål at blive rig. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke måtte have noget andet for øje, når jeg fik pladerne, end at herliggøre

Gud, og at jeg ikke måtte lade mig lede af noget andet 'motiv end at opbygge hans rige; ellers kunne jeg ikke få dem.

47 Efter dette tredje besøg steg han igen op til himlen som før, og jeg var igen overladt til at tænke over det besynderlige ved det, jeg netop havde oplevet. Næsten straks efter at det himmelske sendebud var stegget op fra mig for tredje gang, galede hanen, og jeg opdagede, at dagen var ved at gry, så vore samtaler må have varet hele den nat.

48 Kort efter stod jeg op og gik som sædvanlig til dagens nødvendige arbejde, men da jeg forsøgte at arbejde, som jeg plejede, fandt jeg, at jeg var så afkræftet, at jeg var helt ude af stand til det. Min far, som arbejdede sammen med mig, opdagede, at der var noget galt med mig, og han bad mig gå hjem. Jeg begav mig af sted i den hensigt at gå hjem til huset, men da jeg forsøgte at klatre over gærdet for at komme ud fra den mark, hvor vi var, svigtede kræfterne mig fuldstændig, og jeg faldt hjælpeløs om på jorden og var for en tid helt uden bevidsthed om noget som helst.

49 Det første, jeg kan erindre, var en røst, der talte til mig og kaldte mig ved navn. Jeg så op og så det samme sendebud stående over mit hoved, omgivet af lys ligesom før. Han fortalte mig så igen alt det, han havde

44a cs Grunde.
46a cs Djævelen.

b cs Fristelse.
c L&P 121:37.

fortalt mig natten forinden, og befalede mig at gå hen til min far og fortælle ham om det syn og de befalinger, som jeg havde fået.

50 Jeg adlød. Jeg gik tilbage til min far på marken og fortalte ham det hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gå hen og gøre, som sendebudet havde befalet. Jeg forlod marken og gik hen til det sted, hvor sendebudet havde fortalt mig, at pladerne var henlagt; og fordi det syn, jeg havde haft om det, var så detaljeret, genkendte jeg stedet, så snart jeg nåede derhen.

51 Ikke langt fra landsbyen Manchester i Ontario County i New York ligger der en høj af anseelig størrelse og den højeste i området. På vestsiden af denne høj, ikke langt fra toppen, lå pladerne, henlagt i en stenboks, under en sten af betydelig størrelse. Denne sten var tyk og hvælvet på midten af oversiden og tyndere ud mod kanterne, så den midterste del af den var synlig over jorden, mens kanten hele vejen rundt var dækket af jord.

52 Efter at have fjernet jorden fik jeg fat i en løftestang, som jeg fik ind under kanten på stenen, og med lidt anstrengelse fik jeg den vippet op. Jeg så ind, og der så jeg virkelig pladerne, ^bUrim og Tummim og ^cbrystskjoldet, sådan som sendebudet havde sagt. Kisten, som de

lå i, var lavet ved at sammenføje sten med en slags cement. På bunden af kisten var der lagt to sten på tværs, og på disse sten lå pladerne og de andre ting sammen med dem.

53 Jeg forsøgte at tage dem op, men det forbød sendebudet mig, og jeg fik igen at vide, at tiden til at tage dem op endnu ikke var kommet og heller ikke ville komme førend fire år fra da af; men han fortalte mig, at jeg skulle komme til stedet nøjagtig ét år senere, og at han ville mødes med mig dér, og at jeg skulle fortsætte dermed, indtil tiden var inde til at få pladerne.

54 Som det var blevet mig befalet, gik jeg derfor derhen ved afslutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud dér, og ved hvert af vore møder modtog jeg undervisning og kundskab fra ham om det, Herren ville lade ske, og om hvordan og på hvilken måde hans rige skulle styres i de sidste dage.

Joseph Smith bliver gift med Emma Hale – Han får guldpladerne fra Moroni og oversætter nogle af skriftegnene – Martin Harris viser skriftegnene og oversættelsen til professor Anthon, som siger: »Jeg kan ikke læse en forsejlet bog.« (Versene 55-65).

55 Eftersom min fars verdslige kår var meget trange, var vi nødsaget til at arbejde med vore

49a cs Smith, Joseph, sen.

51a cs Cumorahøjen.

52a Morm 6:6.

cs Guldpladerne.

b cs Urim og Tummim.

c cs Brystskjold.

54a cs Guds rige eller Himmeriget.

hænder som daglejere og på anden måde, som lejligheden bød sig. Nogle gange var vi hjemme og andre gange ude og var ved vedvarende arbejde i stand til at skaffe os et rimeligt underhold.

56 I året 1823 blev min fars familie ramt af en stor sorg på grund af min ældste brors, "Alvins, død. I oktober måned 1825 blev jeg ansat hos en gammel herre ved navn Josiah Staal, som boede i Chenango County i staten New York. Han havde hørt noget om en sølvmine, som var blevet åbnet af spanierne i Harmony i Susquehanna County i staten Pennsylvania, og havde, inden jeg blev ansat hos ham, foretaget udgravninger for om muligt at finde minen. Efter at jeg var flyttet ind hos ham, tog han mig og de øvrige af sine daglejere med ud for at grave efter sølvminen, hvilket jeg vedvarende arbejdede med i næsten en måned, uden at vi havde nogen succes med vort forehavende, og til sidst fik jeg den gamle herre overtalt til at høre op med at grave efter den. Heraf opstod den meget udbredte historie om, at jeg har været skattejæger.

57 Mens jeg var således beskæftiget, blev jeg indlogeret hos en vis hr. Isaac Hale fra samme sted; det var der, jeg for første gang så min hustru (hans datter), "Emma Hale. Den 18. januar 1827 blev vi gift, mens jeg endnu var ansat hos hr. Staal.

58 Eftersom jeg blev ved med at hævde, at jeg havde set et syn, blev jeg stadig udsat for "forfølgelse, og min svigerfars familie var meget imod, at vi blev gift. Jeg blev derfor nødt til at føre hende et andet sted hen; så vi rejste hen og blev gift i Squire Tabbills hjem i South Bainbridge i Chenango County i New York. Straks efter brylluppet forlod jeg hr. Staal og rejste hjem til min far og gik ham til hænde på gården den sæson.

59 Endelig kom tiden, da jeg kunne få pladerne, Urim og Tummim og brystskjoldet. På den toogtyvende dag i september et tusinde otte hundrede og syvogtyve, efter at jeg som sædvanlig ved afslutningen af endnu et år var gået hen til det sted, hvor de var henlagt, overdrog det samme himmelske sendebud dem til mig med den befaling, at jeg skulle være ansvarlig for dem, og at jeg, hvis jeg lod dem glide mig af hænde på grund af manglende omhu eller ved nogen "forsømmelse fra min side, ville blive forstødt, men at de, hvis jeg af al kraft ville anstrenge mig for at "passe på dem, indtil han, sendebuddet, kom efter dem, ville blive beskyttet.

60 Jeg fandt snart ud af grunden til, at jeg havde fået så strenge påbud om at passe på dem, og hvorfor sendebuddet havde sagt, at han, når jeg havde gjort det, der blev

56a L&P 137:5-8.

57a cs Smith, Emma Hale.

58a cs Forfølgelse.

59a JS-H 1:42.

b cs Skrifter – Skrifterne skal bevares.

forlangt af mig, ville komme efter dem. For aldrig så snart var det kendt, at jeg havde dem, førend man gjorde sig de største anstrengelser for at få dem fra mig. Enhver tænkelig list blev anvendt med det formål. Forfølgelsen blev mere bitter og hård end før, og mange var bestandig på udkig efter en mulighed for at få dem fra mig. Men ved Guds visdom forblev de sikre i mine hænder, indtil jeg havde udført det med dem, der blev forlangt af mig. Da sendebudet som aftalt kom efter dem, afleverede jeg dem til ham, og han har dem i sin varetægt indtil denne dag, som er den anden dag i maj, et tusinde otte hundrede og otteogtrediv.

61 Røret fortsatte imidlertid stadig, og rygten med sine tusind tunger var hele tiden beskæftiget med at sætte løgne i omløb om min fars familie og om mig. Hvis jeg skulle gengive en tusindedel af dem, ville det fylde flere bøger. Forfølgelsen blev imidlertid så uudholdelig, at jeg blev nødt til at forlade Manchester og sammen med min hustru flytte til Susquehanna County i staten Pennsylvania. Mens vi traf forberedelser til afrejsen – vi var meget fattige, og forfølgelsen hvilede så tungt på os, at det ikke var sandsynligt, at vi nogen sinde ville få det anderledes – fandt vi midt i vore trængsler en ven i en herre ved navn "Martin Harris, som kom

til os og gav mig halvtreds dollar som hjælp til os på vor rejse. Hr. Harris boede i bydistriktet Palmyra i Wayne County i staten New York og var en anset landmand.

62 Takket være denne kærkomne hjælp blev jeg i stand til at nå mit bestemmelsessted i Pennsylvania, og straks efter min ankomst dertil begyndte jeg at skrive skriftegnene på pladerne af. Jeg skrev et betragteligt antal af dem af, og ved hjælp af "Urim og Tummim oversatte jeg nogle af dem, hvilket jeg gjorde i tiden mellem min ankomst til min svigerfars hus i december måned og den følgende februar.

63 Engang i løbet af februar måned kom førmtalte hr. Martin Harris til os, fik de skriftegn, som jeg havde skrevet af fra pladerne og tog af sted med dem til byen New York. Med hensyn til hvad der skete med ham og skriftegnene, henviser jeg til hans egen beretning om hændelsesforløbet, sådan som han berettede den for mig efter sin tilbagekomst, og den lyder som følger:

64 »Jeg tog til byen New York og fremviste de skriftegn, som var blevet oversat, sammen med oversættelsen af dem, for professor Charles Anthon, en herre, der var meget kendt for sine litterære færdigheder. Professor Anthon udtalte, at oversættelsen var korrekt, mere korrekt end noget andet han nogen sinde før havde set

oversat fra egyptisk. Jeg viste ham derpå dem, der endnu ikke var blevet oversat, og han sagde, at de var egyptiske, kaldæiske, assyriske og arabiske, og han sagde, at det var ægte skrifttegn. Han gav mig et certifikat, hvori han bekræftede over for indbyggerne i Palmyra, at skrifttegnene var ægte, og at oversættelsen af de af dem, der var blevet oversat, også var korrekt. Jeg tog certifikatet og lagde det i lommen og skulle lige til at forlade huset, da hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvordan den unge mand havde fundet ud af, at der lå guldplader på det sted, hvor han havde fundet dem. Jeg svarede, at en engel fra Gud havde åbenbaret det for ham.

65 Han sagde så til mig: »Lad mig se det certifikat.« Jeg tog det derfor op af lommen og rakte ham det, hvorpå han tog det og rev det i stykker, idet han sagde, at sådan noget som »englebetjening ikke fandtes nu om dage, og at hvis jeg ville bringe ham pladerne, så ville han oversætte dem. Jeg forklarede ham, at en del af pladerne var ^bforseglet, og at det var mig forbudt at bringe ham dem. Han svarede: »Jeg kan ikke læse en forseglet bog.« Jeg forlod ham og tog hen til dr. Mitchell, som bekræftede, hvad professor Anthon havde sagt både med hensyn til skrifttegnene og oversættelsen.«

.....

Oliver Cowdery virker som skriver ved oversættelsen af Mormons Bog – Joseph og Oliver modtager det aronske præstedømme af Johannes Døber – De bliver døbt, ordineret og modtager profetiens ånd. (Versene 66-75).

66 Den 5. dag i april 1829 kom »Oliver Cowdery, som jeg indtil da aldrig før havde set, til mit hjem. Han fortalte mig, at han, fordi han havde undervist på en skole i det nabolag, hvor min far boede, og fordi min far var en af dem, som havde sendt sine børn til skolen, for en tid havde fået logi i hans hjem, og mens han boede dér, havde familien fortalt ham om den omstændighed, at jeg havde fået pladerne, og følgelig var han kommet for at stille mig spørgsmål.

67 To dage efter hr. Cowderys ankomst (dvs. den 7. april) begyndte jeg at oversætte Mormons Bog, og han begyndte at skrive for mig.

.....

68 Vi var stadig beskæftiget med oversættelsesarbejdet, da vi en dag i den følgende måned (maj 1829) gik ud i skoven for at bede og adspørge Herren angående »dåb til ^bsyndernes forladelse, som vi havde fundet omtalt under oversættelsen af pladerne. Mens vi således var optaget af at bede og påkalde

65a cs Engle.
b Es 29:11-12;
2 Ne 27:10;

Eter 4:4-7.
66a cs Cowdery, Oliver.
68a cs Døbe, dåb.

b cs Syndsforladelse.

Herren, steg et ^csendebud fra himlen ned i en ^dsky af lys, og efter at have ^elagt hænderne på os ^fordinerede han os, idet han sagde:

69 *Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn ^aArons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend ^bLevis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.*

70 Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde magten til at give ^aHelligåndsgaven ved håndspålggelse, men at denne skulle blive overdraget os siden hen, og han befalede os at gå ned og blive døbt og pålagde os, at jeg skulle døbe Oliver Cowdery, og at han derefter skulle døbe mig.

71 I overensstemmelse hermed

gik vi ned og blev døbt. Jeg døbte ham først, og bagefter døbte han mig – hvorefter jeg lagde mine hænder på hans hoved og ordinerede ham til det aronske præstedømme, og bagefter lagde han sine hænder på mig og ordinerede mig til samme præstedømme – for således var vi blevet befalet.*

72 Det sendebud, som besøgte os ved denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme som i Det Nye Testamente bliver kaldt ^aJohannes Døber, og at han handlede under ledelse af ^bPeter, ^cJakob og ^dJohannes, som besad ^enøglerne til ^fMelkisedeks præstedømme, hvilket præstedømme, efter hvad han sagde, skulle blive overdraget os, når tiden var inde, og at jeg skulle blive kaldt den første ^gældste i kirken og han (Oliver Cowdery) den

*Oliver Cowdery beskriver disse begivenheder således: »Dette var dage, som jeg aldrig skal glemme – at sidde inden for hørevidde af en røst, som var dikteret af himlens inspiration, vakte den allerstørste taknemlighed i mit bryst! Dag efter dag fortsatte jeg uafbrudt med at skrive, hvad der kom fra hans mund, mens han ved hjælp af Urim og Tummim, eller ›oversætterne‹, som nefitterne ville have sagt, oversatte historien, eller beretningen, som hedder ›Mormons Bog‹.

At redegøre, selv om det så kun var med få ord, for den interessante beretning, som er givet af Mormon og hans trofaste søn Moroni, om et folk, der engang var elsket og begunstiget af himlen, ville være at gå ud over min nuværende hensigt; jeg vil derfor udskyde dette til et senere tidspunkt og, som jeg sagde i indledningen, gå direkte videre til nogle få hændelser, som er direkte forbundet med denne kirkes tilblivelse, og som måske vil være af interesse for nogle tusinder, der midt

68c cs Johannes Døber.
d 4 Mos 11:25;
Eter 2:4-5, 14;
L&P 34:7.
e TA 1:5.
cs Håndspålggelse.
f cs Myndighed;
Ordinere.
69a cs Aronske

præstedømme.
b 5 Mos 10:8;
L&P 13; 124:39.
cs Levi – Levis
stamme.
70a cs Helligåndsgaven.
72a cs Johannes Døber.
b L&P 27:12-13.
cs Peter.

c cs Jakob,
Zebedæus' søn.
d cs Johannes,
Zebedæus' søn.
e cs Nøgler,
præstedømmets.
f cs Melkisedeks
præstedømme.
g cs Ældste.

anden. Det var på den femtende dag i maj 1829, at vi blev ordineret under dette sendebuds hånd og blev døbt.

73 Straks efter at vi var kommet op af vandet, efter at vi var blevet døbt, oplevede vi store og herlige velsignelser fra vor himmelske Fader. Aldrig så snart havde jeg døbt Oliver Cowdery, førend "Helligånden faldt på ham, og han rejste sig op og ^bprofeterede meget, som snart skulle ske. Og videre, så snart jeg var blevet døbt af ham, fik jeg også profetiens ånd, og da jeg havde rejst mig op, profeterede jeg om denne kirkes tilblivelse og meget andet i forbindelse med kirken og denne slægt af menneskenes børn. Vi blev fyldt med Helligånden og frydede os i vor frelses Gud.

74 Da vort sind nu var blevet oplyst, begyndte skrifterne at blive åbnet for os, så vi kunne "forstå dem, og den ^bsande mening og hensigt med de mere hemmelighedsfulde skriftsteder

i dem blev åbenbaret for os på en måde, som vi aldrig før havde evnet, og heller aldrig før havde tænkt på. I mellemtiden var vi tvunget til at hemmeligholde den omstændighed, at vi havde modtaget præstedømmet og var blevet døbt, på grund af den forfølgelsesstemning, som allerede havde givet sig til kende i nabolaget.

75 Vi var fra tid til anden blevet truet med overfald, og det til og med af folk som bekendte sig til religion. Og deres hensigter om at overfalde os blev alene modvirket af den indflydelse, som (under guddommeligt forsyn) blev udøvet af min svigerfars familie, der var blevet meget venlige over for mig, og som modsatte sig pøbelvælde og indvilligede i, at jeg skulle have lov til at fortsætte oversættelsesarbejdet uden afbrydelse, og som derfor tilbød og lovede os beskyttelse mod alle ulovlige handlinger i det omfang, det stod i deres magt.

under fanatikeres foragt og hyklers bagtalelse er trådt frem og har antaget Kristi evangelium.

Ingen ved sine fulde fem kunne oversætte og nedskrive de anvisninger, der blev givet nefitterne fra Frelserens mund, på den præcise måde, hvorpå menneskene skulle opbygge hans kirke, og i særdeleshed ikke eftersom fordærvelse havde spredt usikkerhed om alle organisationer og systemer, som blev udøvet blandt menneskene, uden at ønske det privilegium at vise hjertets villighed ved at blive begravet i den våde grav som en bøn om »en god samvittighed ved Jesu Kristi opstandelse.«

Efter at have nedskrevet beretningen om Frelserens tjenestegerning blandt resten af Jakobs efterkommere på dette kontinent var det, sådan som profeten havde sagt, det ville være, let at se, at mørke dækkede jorden og tæt mørke folkets sind. Ved videre eftertanke var det let at se, at midt i den store strid og ståhej over religion, var der ingen, der havde myndighed fra Gud til at forrette evangeliets ordnaner. For man kunne stille spørgsmålet: Har mænd, som afviser

73a cs Helligånden.
b cs Profeti.

74a cs Forståelse.
b Joh 16:13.

åbenbaringer, myndighed til at handle i Kristi navn, når hans vidnesbyrd er intet mindre end profetiens ånd, og når hans religion har været baseret og bygget på og opretholdt ved umiddelbar åbenbaring fra Gud i alle de perioder af verdens historie, hvor han har haft et folk på jorden? Hvis disse kendsgerninger var blevet begravet og omhyggeligt skjult af mænd, hvis beskæftigelse ville have været i fare, hvis de engang fik lov til at skinne i ansigtet på menneskene, så var de det ikke længere for os; og vi ventede kun på, at den befaling skulle gives os: ›Rejs jer og lad jer døbe.‹

Dette havde vi ikke ønsket længe, førend det blev opfyldt. Herren, som er rig på barmhjertighed og altid villig til at besvare den ydmyges vedholdende bøn, viste sin velvilje ved at tilkendegive os sin vilje, efter at vi afsides fra menneskers bolig havde påkaldt ham på en inderlig måde. Pludselig, som fra evighedens midte, indgød Forløserens røst os fred, mens sløret blev delt og Guds engel steg ned, iklædt herlighed, og afleverede det så længselsfuldt ventede budskab og nøglerne til omvendelsens evangelium. Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken forbløffelse! Mens verden var forpint og forvirret – mens millioner famlede som den blinde efter væggen, og mens alle mennesker i almindelighed forlod sig på uvished, så vore øjne og hørte vore ører som i ›det klareste dagslys‹, ja, klarere end den funklende majsols stråler, som da kastede sin glans over hele naturen! Derpå gennemborede hans røst, skønt den var mild, os til det inderste, og hans ord: ›Jeg er jeres medtjener!‹ bortjog al frygt. Vi lyttede, vi stirrede, vi beundrede! Det var røsten fra en engel fra herligheden; det var et budskab fra den Højeste. Og mens vi lyttede, frydede vi os, mens hans kærlighed brændte sig ind i vor sjæl, og vi blev indhyllet i synet fra den Almægtige. Var der plads til tvivl? Nej. Uvisheden var borte, tvivlen var sunket for aldrig mere at opstå, mens opspind og bedrag var flygtet for evigt!

Men tænk, kære broder, tænk videre et øjeblik, hvilken glæde der fyldte vort hjerte, og med hvilken overraskelse vi må have bøjet os (for hvem ville ikke have bøjet knæet for en sådan velsignelse?), da vi under hans hånd modtog det hellige præstedømme, mens han sagde: ›Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn dette præstedømme og denne myndighed, som skal forblive på jorden, så Levis sønner endnu engang må bringe Herren et offer i retfærdighed.‹

Jeg skal ikke forsøge at udpensle for dig mit hjertes følelser, ej heller den majestætiske skønhed og herlighed, der omgav os ved den lejlighed, men du må tro mig, når jeg siger, at hverken jord eller mennesker med den veltalenhed, tiden giver, kan tilnærmelsesvis iklæde sproget på en så fængslende og ophøjet måde som denne hellige person. Nej, ej heller har denne jord magt til at give den glæde, at skænke den fred eller fatte den visdom, som var indeholdt i hver eneste sætning, som den blev fremført ved Helligåndens kraft! Mennesket kan bedrage sine medmennesker, bedrag kan følge på bedrag, og den Ugudeliges børn kan have magt til at forlede de tåbelige og uvidende, indtil det alene er opspind, der giver de mange næring, og løgnens frugt i sit kølvand fører de godtroende til graven; men en eneste berøring af hans kærlige finger, ja, en eneste stråle af herlighed fra den højere verden eller et eneste ord fra Frelserens mund, fra evighedens skød, får alt andet til at miste sin betydning og udsletter det for bestandig af sindet. Forvisningen om, at vi var i en engels nærvær, visheden om, at vi hørte Jesu røst og den ubesmittede sandhed, som den flød fra en ren person, dikteret ved Guds vilje, er for mig noget, der ikke kan beskrives, og jeg skal, så længe jeg lever, altid betragte dette udtryk for Frelserens godhed med forundring og taksigelse; og i de boliger, hvor fuldkommenhed bor og synd aldrig kommer, håber jeg at kunne tilbede ham på den dag, der aldrig skal ophøre« – *Messenger and Advocate*, bind 1 (oktober 1834), s. 14-16.

TROSARTIKLERNE

FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

VI ^atror på ^bGud, den evige Fader, og på hans ^cSøn, Jesus Kristus, og på ^dHelligånden.

2 Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres ^aegne synder og ikke for ^bAdams overtrædelse.

3 Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi ^aforsoning kan blive ^bfrelst ved ^clydighed mod ^devangeliets ^elove og ^fordinancer.

4 Vi tror, at evangeliets første principper og ^aordinancer er: 1) ^btro på Herren Jesus Kristus, 2) ^comvendelse, 3) ^ddåb ved ned-sænkning i vand til ^esyndernes forladelse, 4) ^fhåndspålæggelse for ^gHelligåndsgaven.

5 Vi tror, at en mand må ^akaldes af Gud ved ^bprofeti og ved ^chåndspålæggelse af dem, der

har ^dmyndighed dertil, for at kunne ^eprædike evangeliet og forrette dets ^fordinancer.

6 Vi tror på den samme ^aorganisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig ^bapostle, ^cprofeter, ^dhyrder, lærere, ^eevangelister og så videre.

7 Vi tror på ^atungemålgaven, ^bprofeti, ^cåbenbaring, ^dsyner, ^ehelbredelse, ^fudlægning af tungemål og så videre.

8 Vi tror, at ^aBibelen er ^bGuds ord, for så vidt som den er ^crigtigt oversat; vi tror også, at ^dMormons Bog er Guds ord.

9 Vi tror på alt, hvad Gud har ^aåbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han ^bendnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.

1 1a cs Tro.

b cs Gud,
Guddommen –
Gud Faderen.

c cs Gud,
Guddommen –
Gud Sønnen;
Jesus Kristus.

d cs Gud,
Guddommen –
Gud Helligånden;
Helligånden.

2a 5 Mos 24:16;
Ez 18:19-20.
cs Ansvarlighed;
Handlefrihed.

b cs Fald, Adams
og Evas.

3a cs Forsoning.
b Mosi 27:24-26;
Moses 5:9.
cs Frelse.

c cs Lydighed.

d cs Evangelium.

e cs Lov.

4a cs Ordinancer.

b cs Tro.

c cs Omvendelse.

d cs Døbe, dåb.

e cs Syndsforladelse.

f cs Håndspålæggelse.

g cs Helligåndsgaven.

5a cs Kalde, kaldet
af Gud.

b cs Profeti.

c cs Håndspålæggelse.

d cs Myndighed;

Præstedømme.

e cs Prædike.

f Alma 13:8-16.

6a cs Kirke, tegn på
den sande – Kirkens
organisation.

b cs Apostel.

c cs Profet.

d cs Biskop.

e cs Evangelist;
Patriark.

7a cs Åndens gaver;
Tungemålgaven.

b cs Profeti.

c cs Åbenbaring.

d cs Syn.

e cs Helbrede.

f 1 Kor 12:10;

Morm 9:7-8.

8a cs Bibelen.

b cs Guds ord.

c 1 Ne 13:20-40;

14:20-26.

d cs Mormons Bog.

9a cs Åbenbaring.

b Am 3:7;

L&P 121:26-33.

cs Skrifter – Profetier
om skrifter som
skal komme frem.

10 Vi tror på den bogstavelige "indsamling af Israel og på genrejsningen af de ^bti stammer, at "Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personligt skal ^aregere på jorden, og at jorden skal blive ^efornyet og få sin ^fparadisiske ^gherlighed.

11 Vi kræver ^aret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen ^bsamvittigheds ^cbud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem ^dtilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.

12 Vi tror, at vi må indordne

os under konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer med hensyn til at adlyde, ære og holde ^aloven.

13 Vi tror, at vi skal være ^aærlige, pålidelige, ^bkyske, velgørende, dydige, og at vi skal ^cgøre godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' ^dformaning: Vi tror alt, vi ^ehåber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne ^fudholde alt. Hvis noget er ^gdydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.

JOSEPH SMITH.

10a Es 49:20-22; 60:4;
1 Ne 19:16-17.
gs Israel – Israels
indsamling.
b gs Israel – Israels
ti tabte stammer.
c Eter 13:2-11;
L&P 45:66-67; 84:2-5;
Moses 7:18.
gs Ny Jerusalem;
Zion.
d gs Tusindårsriget.
e gs Jorden – Jordens

renselse.
f dvs en tilstand som i
Edens have;
Es 11:6-9; 35; 51:1-3;
65:17-25;
Ez 36:35.
gs Paradis.
g gs Herlighed.
11a L&P 134:1-11.
b gs Samvittighed.
c gs Handlefrihed.
d gs Tilbedelse.
12a L&P 58:21-23.

gs Lov.
13a gs Retfærdig,
retfærdighed;
Ærlig.
b gs Kyskhed.
c gs Tjeneste.
d Fil 4:8.
e gs Håb.
f gs Udholdenhed.
g gs Dyd;
Ærbarhed.